

Het Gerecht in Eerste Aanleg
Zittingsplaats Sint Maarten

PLEITNOTA

in de zaak van

ADIN OMAR WLADIMIR JONES

Datum: 23 oktober 2012

Parketnummer: 100.00177/11

Raadvrouw: mr. M.C. Vaders

Inleiding:

1. Cliënt wordt van verschillende feiten verdacht die op twee verschillende dagvaardingen staan vermeld. De feiten 1 tot en met 4 die op de tenlastelegging 100.00177/11-II van cliënt staan behoeven eigenlijk in het geheel geen bespreking nu reeds op het eerste gezicht duidelijk is dat niet tot een veroordeling kan worden gekomen. De tenlastegelegde feiten voldoen immers niet aan het systeem van wettige bewijsmiddelen en bewijsminimum. Er is geen sprake van concrete aanwijzingen dat cliënt de tenlastegelegde feiten zou hebben begaan terwijl het dossier verder onvoldoende bewijsmateriaal bevat om tot een bewezenverklaring te komen. Uit de stukken kan dus niet worden afgeleid dat cliënt betrokken is geweest bij moord/doodslag op Hector Arrindell, Rodolfo Arrindell, Eric Lake of Kevin Gumbs. Ook blijkt op geen enkele manier dat cliënt leider zou zijn of deel zou uitmaken van een criminele organisatie.
2. De verdenkingen dat cliënt wel betrokken zou zijn geweest bij eerder genoemde feiten zijn slechts en alleen gebaseerd op veronderstellingen, op gissingen. Zo bestaan de voornaamste bewijsmiddelen in deze zaak slechts uit verklaringen van anonieme getuigen die verklaren over hetgeen zij op straat of van niet verifieerbare andere bronnen hebben gehoord of verklaringen van een volstrekt onbetrouwbare medeverdachte die ook weer aangeeft iets te hebben gehoord, maar waarvan reeds vaststaat dat hij volstrekt ongeloofwaardig is. Dit is een uiterst smalle en wankelende basis.
3. Nu er niet voldoende wettig en overtuigend bewijs in het dossier aanwezig is op grond waarvan in casu tot een bewezen verklaring kan worden gekomen kan de

enige conclusie straks zijn dat cliënt dient te worden vrijgesproken van de ten laste gelegde feiten.

4. Al hoewel de zaak Tan Tan wat anders ligt zal ook in deze zaak niet tot een bewezenverklaringen kunnen worden gekomen en zal ook in deze zaak voor vrijspraak worden gepleit. Verwezen wordt naar al hetgeen mr. Brooks naar voren heeft gebracht met betrekking tot dit feit.
5. Allereerst zullen echter alle onrechtmatigheden die in het dossier zijn geconstateerd worden besproken. Immers zijn in deze zaak buitenwettelijke opsporingsmethoden gebruikt die absoluut niet door de beugel kunnen. De in het dossier geconstateerde omstandigheden leveren een buitengewoon ernstige inbreuk op van het recht van cliënt op een eerlijk proces. Zij passen naadloos in het door de Hoge Raad ontwikkelde criterium voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het OM. Er is in casu doelbewust (en in elk geval met zeer grove veronachtzaming van de belangen van cliënt) aan het recht van cliënt op een eerlijk proces tekortgedaan. Deze omstandigheid dient dan ook tot de niet-ontvankelijkheid van het OM te leiden. Verzocht zal dan ook worden dat het OM niet ontvankelijk wordt verklaard in de strafvervolgning van cliënt.
6. Niet achterwege kan worden gelaten een eerder door de verdediging gevoerd verweer, namelijk dat de eerste uitgevaardigde dagvaarding, waarop de feiten Tan Tan en vuurwapenbezit ten laste werd gelegd, nietig is. Dat zal wederom worden aangevoerd en de verdediging persisteert daarbij.

Nietige dagvaarding:

7. Cliënt werd op 16 november 2011 aangehouden en in verzekering gesteld. Waarna cliënt op dezelfde 16 november 2011 om 16:45 uur in bewaring is gesteld. Op 2

december 2011 om 16:45 uur liep de verlenging bewaring van cliënt af, waarna cliënt is gevangen gehouden voor de duur van 60 dagen. Deze gevangenhouding liep af op 31 januari 2012 om 16:45 uur.

8. Op 31 januari 2012 werd een dagvaarding tegen cliënt uitgevaardigd, welke dagvaarding op dezelfde 31 januari 2012 om 15:00 uur werd betekend.
9. In de zaak werd van cliënt werd eerder door de rechter-commissaris een gerechtelijk vooronderzoek ingesteld. Dit gerechtelijk vooronderzoek werd niet door de rechter-commissaris gesloten en op 31 januari 2012 om 15:00 uur was dit gerechtelijk vooronderzoek dan ook nog gaande.
10. Uit hetgeen hierboven aangegeven kan worden geconcludeerd dat op het moment dat de dagvaarding aan cliënt werd betekend hij nog in zijn gevangenhouding zat, zonder dat deze nog voor de 1^e maal was verlengd, terwijl op dat moment ook nog een gerechtelijk vooronderzoek gaande was. En dan komen we bij het volgende:
11. Artikel 284 lid 2 van ons wetboek van strafvordering bepaald dat *“wanneer de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt krachtens een bevel tot gevangenhouding waarvan de geldigheidsduur reeds eenmaal of ingevolge artikel 98, vierde lid, reeds tweemaal is verlengt kan de dagvaarding geschieden, ook al is het gerechtelijk vooronderzoek nog niet gesloten. Van de dagvaarding geeft de officier van justitie in dat geval schriftelijk kennis aan de rechter commissaris. Door deze kennisgeving eindigt het gerechtelijk vooronderzoek.”*
12. Echter, doet bovenvermelde situatie zich in casu niet voor nu in de zaak van cliënt, zoals we dit eerder hebben vastgesteld en nageteld, de termijn van de gevangenhouding nog niet voor de eerste maal, laat staan voor de tweede maal

werd verlengd. Bovendien is in beide zaken een gerechtelijk vooronderzoek gaande welke op het moment van het dagvaarden nog niet was gesloten.

13. Nu de officier van justitie in strijd met het bepaalde in artikel 284 lid 2 vóór de eerste verlenging van de gevangenhouding cliënt heeft gedagvaard terwijl er een gerechtelijk vooronderzoek gaande was, is de dagvaarding in de zaak cliënt, nietig. In casu wordt voor alle duidelijkheid nog verwezen naar de zaak van Lisandro Hose Welvaart (GEA d.d. 9 augustus 2000, parketnummer 900.446/00) waarin werd bepaald dat indien het gerechtelijk vooronderzoek niet is gesloten en het eerste bevel van gevangenhouding op het moment van het uitreiken van de dagvaarding nog niet is verlengd, dit tot de enige consequentie kan leiden dat de dagvaarding nietig dient te worden verklaard.
14. Ook nog wordt verwezen naar de zaken van Benjamin Wilberto Michel (GEA d.d. 9 april 2008, parketnummer 500.065/08 en tevens H-83/2008), Rylington Celacio Francisco Coster (GEA d.d. 9 april 2008, parketnummer 500.142/08 en tevens H-82/2008), Javier Hernando Wawoe (GEA 8 augustus 2008, parketnummer 500.509/08 en tevens H 101/2008). Ik verzoek u E.A. dan ook om de dagvaarding van cliënt nietig te verklaren.
15. Reeds is dus vastgesteld dat de dagvaarding van cliënt nietig is. De nietig verklaring van een dagvaarding is een einduitspraak. Wanneer de rechter in zijn einduitspraak de dagvaarding nietig verklaart en de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, moet hij tevens ingevolge artikel 105 lid 1 NASV het bevel tot voorlopige hechtenis opheffen en de onmiddellijke invrijheidstelling van de verdachte bevelen. Alleen indien daartoe bijzondere reden bestaat (alle belangen in aanmerking genomen) mag hij van deze hoofdregel afwijken en bepalen dat de voorlopige hechtenis nog drie weken zal doorlopen (TAR 2000 nr 1). Artikel 105 lid

- 4 NASV bepaalt verder nog dat indien bij het verstrijken van de termijn van drie weken geen berechting op een nieuwe dagvaarding is aangevangen, dan eindigt de voorlopige hechtenis nu van rechtswege.
16. In casu bestaat geen bijzondere reden om aan de officier van justitie nog een termijn van drie weken te verschaffen voor het opnieuw uitvaardigen van een dagvaarding en het aanvangen van een nieuwe berechting en bovendien is het praktisch gezien ook niet mogelijk om binnen die termijn van drie weken een nieuwe berechting aan te vangen.
17. Van een bijzondere reden in namelijk alleen sprake indien er zeer zwaarwegende redenen zijn om niet over te gaan tot een opheffing. Gesteld kan worden dat er thans juist gronden zijn (zelfs onafhankelijk van de nietig verklaring van de dagvaarding) die een opheffing steunen. In ieder geval is in casu op geen enkele manier sprake van bijzonder redenen die een verlenging van de voorlopige hechtenis met drie weken zou rechtvaardigen.
18. Op grond van hetgeen naar voren gebracht dient te worden geconcludeerd dat er géén bijzondere reden bestaat om de voorlopige hechtenis van cliënt nog te laten voortduren en voorts dat het feitelijk onmogelijk zal zijn om binnen 3 weken een nieuwe dagvaarding uit te vaardigen en de berechting in deze zaak binnen die termijn aan te vangen. De hoofdregel dient derhalve te gelden op de nietigverklaring van de dagvaarding hetgeen de opheffing dient te zijn van de voorlopige hechtenis voor dit feit.

De niet ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie – opnames in transportwagen en infiltratie:

19. Uit de stukken blijkt dat de zaaksofficier bevelen heeft afgegeven voor het opnemen van vertrouwelijke communicatie met behulp van een technisch hulpmiddel in de zin dat in de wagen waarin cliënt en medeverdachte Labega werden vervoerd op Aruba afluisterapparatuur werd geplaatst. Bovendien zouden in de cel van medeverdachte Carlos Richardson een tweetal infiltranten zijn opgesloten die erop uit waren informatie over de gehele zaak en dus ook over cliënt te vergaren.
20. Opsporingsbevoegdheden die inbreuk maken op een grondrecht behoeven een wettelijke regeling. Daarbij kan in het bijzonder worden gedacht aan het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, dat is verankerd in de artikelen 8 EVRM en 17 IVBPR. Een zondanige inbreuk dient op formeel wettelijke grondslag te berusten. Bovendien ontbreekt de toetsbaarheid van de inzet nu geen wettelijke regeling voorhanden is.
21. Tegen het gebruik van directe afluisterapparaten zoals in deze zaak gebeurt, bestaan principiële en onoverkomelijke bezwaren, met name wegens het ontbreken van een wettelijke regeling. Immers bestaat er wel een BOB wet die op 15 maart 2012 door de Staten van Sint Maarten is aangenomen, echter is deze wet nog niet gepubliceerd en derhalve is deze wet ook nog niet in werking getreden. In ieder geval was de BOB wet op het moment dat de opsporingsmethoden werden ingezet zelfs nog niet eens door de staten goedgekeurd.
22. Het uitgangspunt van het Openbaar Ministerie in het requisitoir is derhalve ook onjuist. Immers staat in het requisitoir dat de BOB wetgeving op Sint Maarten zeer

recent van kracht zou zijn geworden. Hier is geen sprake van nu de wetgeving niet is gepubliceerd.

23. Voorts wordt door het Openbaar Ministerie aangegeven dat de in het onderzoek ingezette opsporingsmethoden zo veel mogelijk zouden zijn ingezet conform de (concept) BOB wetgeving. Maar ook dit is niet waar. Niet alleen geven verbalisanten Kok en De Kleine specifiek aan dat zij conform de Nederlandse wetgeving hebben gehandeld en dus niet volgens de (concept) BOB wet van Sint Maarten, maar bovendien is gebleken is dat door het Openbaar Ministerie ook niet conform de concept BOB wetgeving is gehandeld. Zo bepaald artikel 177m (concept wetgeving) dat het stelselmatig inwinnen van informatie middels het inzetten van infiltranten alleen geschied na voorafgaande schriftelijke toestemming van de Procureur Generaal. In casu is hier geen sprake van geweest. De zaakofficier heeft aan zichzelf toestemming gegeven om in de zaak stelselmatige informatie in te winnen zonder hiervoor toestemming te vragen aan wie dan ook. Voorts bepaald artikel 177q dat voor het opnemen van vertrouwelijke communicatie met technische hulpmiddelen een machtiging nodig van de rechter-commissaris. In casu is ook hier geen sprake van geweest, alweer heeft de zaakofficier gewoon toestemming aan zichzelf gegeven om deze vertrouwelijke communicatie met technische hulpmiddelen op te nemen. Wat lezen we dan in het requisitoir hierover, ja toestemming vragen aan de rechter-commissaris kon niet omdat de wet daarin op dat moment niet voorzag. Voorts dient geconstateerd te worden dat de processen-verbaal met betrekking tot het inzetten van deze methoden niet tijdig zijn opgemaakt. Immers zouden deze in ieder geval binnen 3 dagen opgemaakt moeten worden hetgeen niet is geschiedt. Voorts worden bevelen afgegeven voor het opnemen van gesprekken met een maximale duur van 30 minuten. Ook hier werd niet aan voldaan en zo blijkt uit het dossier dat een van de gesprekken veel en veel langer heeft geduurd terwijl het gehele gesprek wel gewoon in het dossier is

opgenomen. Voorts wordt overigens ook telkens in de processen-verbaal verwezen naar de Nederlandse wet.

24. Voor de gehanteerde opsporingsmethoden is en expliciete wettelijke basis vereist¹. Alleen de wetgever is bevoegd dit grondrecht te beperken en slechts op grond van een specifieke wetsbepaling inbreuk op dit recht te maken. Alleen dan is sprake van een regeling die de politie en OM in staat stelt de strafrechtelijke rechtsorde te handhaven op een wijze die een rechtsstaat waardig is. Dergelijk optreden is slechts geoorloofd in door de wet aangegeven gevallen en binnen de omlijning van eveneens wettelijk toebedeelde bevoegdheden². De waarde van dit beginsel bestaat juist uit de bescherming tegen ongerechtvaardigde onderzoekshandelingen van overheidswege. Indien bij of krachtens wet dergelijk politie optreden niet is toegestaan, is er sprake van onrechtmatig optreden. Die conclusie is onafwendbaar³.
25. Bij de beoordeling van niet wettelijk geregelde opsporingshandelingen als deze speelt echter niet alleen art. 9 NaSv een belangrijke rol, maar ook mag de betekenis van EVRM en IVBPR niet over het hoofd worden gezien. Niet wettelijk geregelde opsporingshandelingen, moeten in dit licht worden beoordeeld.
26. In de Nederlandse wet is toestemming van een rechter nodig om vertrouwelijke informatie op te nemen. De RC geeft dan hiervoor in het bevel een afzonderlijke machtiging. Het OM komt hier niet aan te pas. Dus in Nederland is zelfs in keurig geregelde formele wetgeving, een dergelijke bevoegdheid niet aan welk lid van het

¹ zie Buruma, Koekkoek en Meijers in Opsporen in een rechtsstaat: beschouwingen over het eindrapport van de Commissie van Traa Tjeenk Willink p. 60

² J.F. Nijboer, Algemene grondslagen van de bewijsbeslissing in het Nederlands Strafproces, Arnhem 1982, art. 338 pag. 55)

³ Zie G.J.M. Corstens: Het Nederlands strafprocesrecht 5^e druk pag. 23.

OM dan ook gegund, maar slechts aan een rechter onder het motto, dat bij zware dwangmiddelen heeft te gelden, “hoe zwaarder de inbreuk, hoe hoger de autoriteit”. En dan nog slechts met de rand voorwaarde die ook telt voor de telefoontap, namelijk een termijn van 4 weken.

27. En daar is wel sprake van een wettelijke grondslag die voldoende duidelijk en bepaald aangeeft op welke wijze die inbreuk tot stand dient te komen. Artikel 8 EVRM eist immers een regeling die “foreseeable” moet zijn. Daarvan is hier in ieder geval geen sprake. Hier heeft onder verantwoordelijkheid van het OM, maar buiten medeweten van de formele wetgever, een ambtenaar van justitie zijn fiat gegeven aan de buiten wettelijke inzet van een van de meest ingrijpende dwangmiddelen die er bestaan.
28. Een opsporingspraktijk contra legem, die de toets aan de artt. 6 en 8 EVRM niet kon doorstaan. De wet is juist een middel tegen dit soort willekeur en machtsmisbruik. Deze macht die het OM zichzelf heeft toegekend is bovendien op deze wijze enorm en in feite grenzeloos. Ook dat is een heel slechte zaak. Het gaat hier om politieambtenaren en zelfs magistraten die met buitenwettelijke dwangmiddelen, bewust de integriteit van de opsporing onder druk zetten.
29. Zoals aangegeven is ook verschillende keren verwezen door het Openbaar Ministerie en de opsporingsambtenaren naar de Nederlandse wetgeving. De bedoeling hiervan is voor ons niet duidelijk. De landen van het Koninkrijk zijn autonoom en bezitten een eigen rechtssysteem. Het lijkt derhalve gezien artikel 40 Statuut voor de hand, dat bij wederzijdse hulp en bijstand, alleen de wettelijke bepalingen van het lokale land in acht dienen te worden genomen. En die bestaan eenvoudigweg niet. Er zijn zoals gezegd, zelfs geen wettelijke regeling, laat staan uitvoeringsregelingen. Kennelijk denkt men geheel ten onrechte, dat het koninkrijk

kan worden aangemerkt als een en het zelfde rechtsgebied dat slechts is opgedeeld in geografisch verspreide regio's. Zo is het dus niet. Binnen het Koninkrijk der Nederlanden geldt slechts een concordantieplicht, bepaalde rechtsgebieden waaronder strafrecht en de strafvordering, dienen "zoveel mogelijk op overeenkomstige wijze" te worden geregeld (art. 39 lid 1 Statuut). In casu is er geen sprake van enige op de Antillen bestaande regeling. Politieke of maatschappelijke opvattingen van magistraten alleen, is daarvoor volstrekt onvoldoende. Zelfs nieuwe wetgeving in een van de landen leidt terecht niet tot concordante uitleg van de reeds bestaande wetgeving in de andere landen. Zelfs in civielrechtelijk verband stelde de Hoge Raad vast dat de totstandkoming in Nederland van een naar de inhoud nieuwe wettelijke regel (...) niet reeds uit kracht van het concordantiebeginsel tot gevolg (heeft) dat de inhoud van die regel van rechtswege deel gaat uitmaken van het in de Nederlandse Antillen en Aruba geldende recht (RvdW 1999, 157C, Geerman/Aruba Hotel).

30. Verwezen wordt voorts naar een uitspraak van het EHRM van 27 april 2004 nr. 50210/99 Doerga tegen Nederland. De Hoge Raad bevond dat art. 8 EVRM niet was geschonden. Het EVRM vond van wel. Het EHRM vond de Nederlandse regeling onvoldoende duidelijk en gedetailleerd; onvoldoende was kenbaar wanneer kon worden afgeluisterd, terwijl de regeling in zijn vaagheid ook geen passende rechtsbescherming bood.
31. En daar ging het niet eens zoals hier om het opnemen van vertrouwelijke gesprekken en infiltreren zonder wettelijke grondslag. Zonder wet, is er immers sowieso geen sprake van voldoende heldere en nauwkeurige formulering tegen "arbitrary interference". Het EHRM is dus zelfs in geval van een regeling niet bereid de strenge eisen bij de invulling van art. 8 lid 2 EVRM opzij te stellen.

32. Hier is niet voldaan aan de eis van een basis in het nationale recht, laat staan aan de eis van concreetheid van regelgeving, zodat een beperking van een grondrecht “accessible en foreseebale” wordt (r.o. 48, 49 en 50). Sinds Silver e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM 25 maart 1983 , Publ. ECHR Series A, vol. 61 voldoen ongepubliceerde regels in ieder geval niet aan het criterium van toegankelijkheid. Hier is dus bovendien geen sprake van toegankelijk recht in de zin van artikel 8 lid 2 EVRM.
33. **Toetsing:** Meteen rijst dan ook vraag, waaraan dat gebruik moet worden getoetst. De rechter moet immers nagaan of in concreto geen sprake is (geweest) van inbreuk op, in het bijzonder, de in artt. 6 en 8 EVRM gewaarborgde fundamentele rechten van de verdachten en de daaruit afgeleide beginselen van een behoorlijke procesorde.
34. Het EHRM vergt niet alleen een uitdrukkelijke juridische grondslag (zoals bijv. een wet), maar zelfs dat deze grondslag aan zekere kwaliteitseisen voldoet (“that it should be accessible to the person concerned, who must moreover be able to foresee its consequences for him, and compatible with the rule of law” – uitspraken inzake Malone, 2 augustus 1984, serie A nr. 82, en Kruslin, 24 april 1990, serie A nr. 176 A, over art. 8 EVRM).
35. Zoals hieronder zal blijken is ook niet voldaan aan de eis van een behoorlijke tijdige verslaglegging. Het ontbreken van zowel een tijdige behoorlijke verslaglegging, als van een deugdelijke verantwoording, maakt iedere rechtelijke toetsing onmogelijk. Dus ook de door de rechtelijke toetsing te waarborgen belangen zijn wel degelijk geschaad. De toets aan de artt. 6 en 8 EVRM, kan dan ook niet worden doorstaan.
36. **Achterhouden van stukken:** Bovendien heeft de OvJ, door niet tijdig schriftelijk verantwoording af te leggen dan wel anderszins openheid van zaken te geven bij

gelegenheid van de toetsing van de detentie bevelen, de verdachte en zijn raadsman de mogelijkheid onthouden, om zich tegenover de rechter-commissaris (RC) uit te laten ontrent de wijze waarop van dit dwangmiddel is gebruik gemaakt en de wijze waarop het bewijs tot stand is gekomen. De stukken waarin de gang van zaken mbt de OVC gesprekken en de infiltratie wordt omschreven, zijn pas in de maand juni 2012 aan het dossier van cliënt toegevoegd en zijn bij de beoordeling door de RC van alle vorderingen buiten beschouwing gebleven, niet tegenstaande artikel 186 NaSv, welke veronderstelt dat de gebruikte opsporingsmethode zo snel mogelijk in een pv worden vastgelegd en aan het dossier worden toegevoegd. De politie is aldus verplicht alle relevante onderzoekshandelingen te relateren in een pv. Dit pv, dient zowel de relevante inhoud als de gebruikte methodes weer te geven. Ook dit levert een zeer ernstig vormverzuim op.

37. Ook dit is een welbewuste poging, met het kennelijk doel om de verdediging en de rechter zo lang mogelijk bij de beoordeling van dit middel, buiten te sluiten. Gedegen rechterlijke toetsing, ook van bevelen tot detentie is op zichzelf al van wezenlijk belang. Ook het ontbreken van de mogelijkheid daartoe bij vrijheidsbenemende dwangmiddelen, raakt het strafproces in de kern. Ook hier is sprake van een doelbewuste schending. Verslaglegging in enigerlei vorm had reeds toen niet achterwege mogen blijven.

38. De wijze waarop het OM het dossier heeft gevormd en pas te laat heeft aangevuld, is een vormverzuim als bedoeld in artikel 413 NaSv. Voor en tijdens deze behandeling ten gronde, zijn vormen verzuimd, die niet meer hersteld kunnen worden. Het betreft o.a. het bewust onthouden van processen-verbaal inhoudende de informatie waarop de bevelen voorlopige hechtenis mede zijn gebaseerd. De wijze waarop het OM dus in casu het dossier heeft gevormd en aangevuld, kan niet anders worden gezien dan een schending, waarbij doelbewust of met grove

veronachtzaming van verdachte belangen, te kort is gedaan aan diens recht op een behoorlijke behandeling van de zaak. Niet ontvankelijkheid van het OM is dan ook zonder meer aan de orde.

39. Het handelen van de officier van justitie (OvJ) getuigt van een volledig gebrek aan inzicht in de regels van fair play. Er is hier zonder meer sprake geweest van een vergaande en langdurige inbreuk op het recht op kennisneming van processtukken. In dit pleidooi wordt onderzocht, hoe dit handelen zich verhoudt tot de rechtspraak van het EHRM. De conclusie zal zijn, dat deze inbreuk op de rechten van de verdediging, niet valt te rijmen met de artikelen 5 en 6 EVRM. Dit inzagerecht is ingegeven door de gedachte dat de verdachte ook reeds tijdens het vooronderzoek zich als procespartij kan doen gelden en dient de interne openbaarheid en de tegensprekelijkheid van het strafgeding. Doordat de verdachte ook al tijdens het voorbereidend onderzoek op de hoogte geraakt van het verloop en de resultaten van het onderzoek, is hij in staat om gebruik te maken van verdedigingsrechten en een bijdrage te leveren aan de waarheidsvinding. Ruime mogelijkheden tot het leveren van tegenspraak in het voorbereidend onderzoek, dienen de efficiënte afdoening van het strafbare feit ter terechtzitting. Het dossier biedt immers een “completer” beeld van de zaak.

40. Ingevolge artikel 53 NaSv mag de kennisneming van alle processtukken de verdachte niet meer worden onthouden zodra de dagvaarding aan hem is betekend. Dit artikel is in zoverre misleidend, dat sommigen denken hieraan het recht te kunnen ontlenen om vergaande en langdurige inbreuken te plegen op het recht op kennisneming van de processtukken. Ter illustratie dat dit een verkeerd en opmerkelijk uitgangspunt is, zij vooreerst verwezen naar EHRM 13 februari 2001 nr. 25116/94, Schops v. Germany, EHRC 2001, nr. 21, waarin wordt aangegeven:

"Equality of arms is not ensured if counsel is denied access to those documents in the investigation file which are essential in order to effectively challenge the lawfulness of his client's detention."

41. Uit artikel 6 EVRM volgt, zo wordt herhaald, dat deze bepaling ook tot op zekere hoogte van toepassing is in het vooronderzoek. *"It thus follows that, in view of the dramatic impact of deprivation of liberty on the fundamental rights of the persons concerned, proceedings conducted under Article 5 par. 4 of the Convention should in principle also meet, to the largest extent possible under the circumstances of an ongoing investigation, the basic requirements of a fair trial, such as the right to an adversarial procedure."*
42. Tegelijk kan uit deze rechtspraak worden afgeleid, dat inzage in processtukken die van essentieel belang zijn voor beslissingen inzake voorlopige hechtenis verleend moet worden. Anders is zoals hier, niet voldaan aan "the basic requirements of a fair trial". Eerst de vraag hoe dit standpunt zich verhoudt tot de Straatsburgse jurisprudentie op dit punt en in het bijzonder t.a.v. artikel 5 lid 4 EVRM. Die vraag is van belang omdat kennisneming van de processtukken dienstig kan zijn voor betwisting van de rechtmatigheid of noodzakelijkheid van de voorlopige hechtenis of voor het doen van een verzoek tot opheffing of schorsing.
43. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de gegarandeerde rechterlijke voorziening moet zijn omkleed met enkele processuele waarborgen. Zo dient aan het rechterlijk oordeel in de zin van artikel 5 lid 4 EVRM een adversaire procedure ten grondslag te liggen die wordt gekenmerkt door een 'equality of arms' tussen OM en verdediging. Over de toepassing van deze garanties in de procedure waarin wordt beslist over de voorlopige hechtenis overweegt het Hof bijvoorbeeld in het arrest Wloch v. Poland:

“Although it is not always necessary that the procedure under Article 5 § 4 be attended by the same guarantees as those required under Article 6 § 1 of the Convention for criminal or civil litigation, it must have a judicial character and give to the individual concerned guarantees appropriate to the kind of deprivation of liberty in question (...) In the case of a person whose detention falls within the ambit of Article 5 § 1 (c), a hearing is required. (...) In particular, in proceedings in which an appeal against a detention order is being examined, equality of arms between the parties, the prosecutor and the detained person must be ensured” (EHRM 19 oktober 2000, nr. 27789/95).

44. In deze overweging geeft het Hof aan dat de rechterlijke voorziening van artikel 5 lid 4 EVRM niet in alle opzichten hoeft te voldoen aan de procedure waarin wordt beslist over de gegrondheid van de strafvervolging in de zin van artikel 6 lid 1 EVRM. Bij de 'hearing' dient echter wel gelijkheid tussen de partijen te worden gegarandeerd. Over de mate waarin de aan artikel 6 ontleende garanties van een 'hearing' op basis van "equality of arms" gelding hebben binnen de procedure van artikel 5 lid 4 hanteert het Hof in de al eerder genoemde zaak Schops v. Germany scherpere bewoordingen:

45. *“These requirements are derived from the right to an adversarial trial as laid down in Article 6 of the Convention, which means, in a criminal case, that both the prosecution and the defense must be given the opportunity to have knowledge of and comment on the observations filed and the evidence adduced by the other party. According to the Court's case-law, it follows from the wording of Article 6 - and particularly from the autonomous meaning to be given to the notion of "criminal charge" - that this provision has some application to pre-trial proceedings. (...) It thus follows that, in view of the dramatic impact of deprivation of liberty on the fundamental rights of the person concerned, proceedings conducted under Article 5 § 4 of the Convention should in principle also meet, to the largest extent possible under the circumstances of an ongoing investigation, the basic requirements of a fair trial, such as the right to an adversarial procedure.”*

46. Uitgangspunt voor het Europese Hof is aldus, dat vergelijkbaar met het onderzoek ter terechtzitting, in de procedure waarin wordt beslist over de toepassing of voortzetting van de voorlopige hechtenis in het vooronderzoek zoveel mogelijk het tegensprekelijke karakter dient te worden gegarandeerd. De rechtvaardiging daarvoor is dat *“the appraisal of the need for a remand in custody and the subsequent*

assessment of guilt are (...) closely linked'. (EHRM 30 maart 1989, appl nr. 10444/83 Lamy v, Belgie, par. 29).

47. Essentieel voor het tegensprekelijke karakter van de procedure is dat de verdediging de gelegenheid heeft *`to inspect the files prior to the hearing before the (...) Court (...) in order to be able to effectively challenge the lawfulness of the applicant's detention on remand'*. (EHRM 13 februari 2001 Schops v. Duitsland).

48. Het beginsel van de interne openbaarheid brengt derhalve mee dat aan de verdediging inzage in de processtukken *moest* worden geboden. De door het EHRM gelegde verbinding tussen de artikelen 5 lid 4 en 6 lid 1 EVRM, impliceert dat op dit uitgangspunt alleen 'noodzakelijke' beperkingen kunnen worden toegestaan. Deze implicatie volgt uit rechtspraak van het EHRM over de betekenis van het beginsel van de interne openbaarheid voor het onderzoek ter terechtzitting. In dat stadium acht het Hof beperkingen op de interne openbaarheid toegelaten voorzover die noodzakelijk zijn ter bescherming van *`the fundamental rights of another individual or to safeguard an important public interest* (zie bijvoorbeeld EHRM 16 februari 2000, appl. Nr. 27052/95 (Jasper v. UK).

49. Naar ons oordeel volgt uit de *`vooruitlopende'* werking van artikel 6 lid 1 EVRM in de procedure van artikel 5 lid 4 EVRM, dat alleen deze belangen beperkingen op het inzagerecht bij de beslissing over de voorlopige hechtenis kunnen rechtvaardigen.

50. Het inzagerecht dient de verdediging in staat te stellen om in volle omvang de rechtmatigheid van de voorlopige hechtenis te betwisten:

"equality of arms is not ensured if counsel is denied access to those documents in the investigation file which are essential in order to effectively challenge the law fullness of his

client's detention". (zie EHRM 25 maart 1999, nr. 31195/96 Nikolova v. Bulgarije, par. 58 en EHRM 13 februari 2001 Schops v. Duitsland, par. 44).

51. Bij de beoordeling van de 'law fullness' van de voorlopige hechtenis gaat het niet enkel om procedurele aspecten, maar met name over de materiele voorwaarden voor het voorarrest. Deze materiële voorwaarden hebben betrekking op de gronden voor de verdenking en de redenen die preventieve detentie van de verdachte noodzakelijk maken (zie EHRM 24 juli 2003 NJ 2005, 550 mnt.sch. Smirnova v. Russia). Processtukken die medebepalend zijn voor de waardering van de verdenking en die daarmee de legitimatie bieden voor het voorarrest – mogen aan de verdediging dan in ieder geval niet worden onthouden (zie EHRM 13 februari 2001 (Schops v. Duitsland par. 44).

52. De 'equality of arms' en het beginsel van de interne openbaarheid lijken echter meer te verlangen dan inzage in de stukken die ten grondslag liggen aan de beslissing tot voorlopige hechtenis. Met het oog op de zoveel mogelijk te realiseren eerlijkheid van het proces en de verwezenlijking van verdedigingsrechten, dient de verdediging ook in procedures waarin het gaat over de voorlopige hechtenis, in beginsel in staat te worden gesteld om tegenspraak te leveren tegen het verzamelde bewijsmateriaal. In dit verband overweegt het EHRM in de Schops-zaak:

"it is hardly possible for an accused to challenge properly the reliability of such an account (of the facts) without being made aware of the evidence on which it is based. This requires that the accused be given a sufficient opportunity to take cognizance of statements and other pieces of evidence underlying them, such as the results of the police and other investigations, irrespective of whether the accused is able to provide any indication as to the relevance for his defense of the pieces of evidence to which he seeks to be given access" (zie EHRM 13 februari 2001, Schops v. Duitsland par. 50).

53. Daar tegenover lijkt ons de strekking van de rechtspraak van het EHRM te zijn dat het inzagerecht in beginsel in volle omvang dien te worden erkend, waarbij moet worden aanvaard dat belangen van derden of publieke belangen een zodanig

contragewicht in de weegschaal kunnen leggen, dat beperkingen op het inzagerecht “noodzakelijk” moeten worden geacht. Maar dat zijn dan wel uitzonderingen op de hoofdregel. Die uitzonderingen doen zich hier zeker niet voor. Het EHRM heeft immers herhaaldelijk uitgemaakt dat zelfs de bestrijding van terrorisme als zodanig, geen bijzondere rechtsgrond oplevert die inbreuken op de garanties van het EVRM kan rechtvaardigen.

54. Wij wijzen in dit kader op de zaak O'Hara v. UK. In deze zaak gaf het Hof een oordeel over de vrijheidsbeneming op grond van artikel 5 lid I sub c EVRM ten aanzien van een verdachte van terroristische activiteiten. In het kader van de beoordeling van de redelijkheid van de verdenking die tot de aanhouding en het voorarrest van de verdachte heeft geleid, overweegt het EHRM:

“terrorist crime poses particular problems, as the police may be called upon, in the interests of public safety, to arrest a suspected terrorist on the basis of information which is reliable but which cannot be disclosed to the suspect or produced in court without jeopardising the informant. However, though Contracting States cannot be required to establish the reasonableness of the suspicion grounding the arrest of a suspected terrorist by disclosing confidential sources of information, the Court 'is held that the exigencies of dealing with terrorist crime cannot justify stretching the notion of "reasonableness" to the point where the safeguard secured by Article 5 § I (c) is impaired. Even in those circumstances, the respondent Government have to furnish at least some facts or information capable of satisfying the Court that the arrested person was reasonably suspected of having committed the alleged offence” (EHRM 16 oktober 2001, appl. Nr. 37555/97 O'Hara v. UK, par. 35).'

55. Laatstgenoemde verplichting om inzage te verschaffen in de feiten en omstandigheden die de verdenking schragen, zal ook van toepassing zijn bij de nationale rechterlijke toets die op basis van artikel 5 lid 4 EVRM moet worden aangelegd, en zal in het licht van het voorgaande tevens met zich meebrengen dat de verdachte daarvan kennis moet kunnen nemen. Zulks hangt nauw samen met

het doel van artikel 5 EVRM: het bieden van een waarborg tegen willekeurige vrijheidsontneming.

56. Niet ontvankelijkheid is de prijs die in casu betaald moet worden voor het voeren van een niet eerlijk proces en voor het veroorzaken van onherstelbare vormverzuimen. Er is echter meer.
57. **Slot.** Het is van belang dat magistraten geen “unfettered power” naar zich toe trekken. Ons rechtssysteem dient voldoende aanknopingspunten te bieden om willekeur als deze, “arbitrary interference” te kunnen aanvechten. Dat vergt, dat uw Gerecht op zoek gaat naar een nauwkeurig antwoord of dit onderzoek jegens cliënt wel uitgevoerd had mogen worden. Deze onrechtmatige bevelen van de OvJ aan hun ondergeschikten hebben door het achterhouden van informatie, tot nu toe opvallend weinig aandacht gekregen. Hier past de zwaarste sanctie.
58. In het zogeheten Zwolsman-arrest is uitgemaakt dat niet-ontvankelijkheid slechts in uitzonderlijke gevallen aan de orde is, en wel indien sprake is van “ernstige inbreuken op de beginselen van een behoorlijke procesorde, waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn taak is tekortgedaan” Hoge Raad 19 december 1995 NJ 96, 249.
59. Een voorwaarde voor dit criterium is het doelbewust of grovelijk onachtzaam onrechtmatig optreden door justitie. Hier is moedwillig gehandeld. Zie bijvoorbeeld Hoge Raad 8 september 1998, NJ 98, 879. Het gaat hier om opdrachten tot onrechtmatige onderzoek(en). Niet ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie is de juiste sanctie.

60. In het Karman-arrest Hoge Raad 1 juni 1999 NJ 99, 567, werd de niet-ontvankelijkheid uitgesproken, ook al waren de belangen van de verdachte zelf niet geschaad. Wat hier gebeurt, is in strijd met de grondslagen van het strafproces, vooral met de wettelijke waarborgen welke ons wetboek van strafvordering beoogt te bieden. Vanwege het fundamentele karakter van de gemaakte inbreuk(en) en het belang van de gemeenschap, is de niet-ontvankelijkheid de sanctie, zeker nu de belangen van de verdachte zelf doelbewust zijn geschaad en zeer zeker ook het recht op privacy is geschonden. Primair verzoek ik U dan ook het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk te verklaren. Subsidiair verzoek ik U E.A. deze onrechtmatigheden tot strafvermindering te laten leiden.

Anonieme getuigen:

61. Indien we de beoogde bewijsconstructie van het Openbaar Ministerie bestuderen dan zien we deze eigenlijk voornamelijk danwel uitsluitend berust op getuigenverklaringen, waaronder een zestal anonieme bedreigde getuigen. De getuigenverklaring in deze zaak spelen een enorm grote rol en dat blijkt al uit het feit dat het Openbaar Ministerie heeft aangegeven meer dan 200 getuigen te hebben gehoord in dit onderzoek. Van groot belang is dan ook dat per getuigenverklaring moet worden bekeken of de verklaring wel als bewijs mag worden gebruikt en op welke manier zij dienen te worden gewaardeerd.

62. De wetgever (artikel 385 lid 1) heeft aangegeven dat een getuigenverklaring is een gedane mededeling van de getuige van feiten of omstandigheden die zij zelf heeft waargenomen of ondervonden. Dit betekent dus dat hetgeen getuigen verklaren kan worden gebruikt tot het bewijs zolang als het gaat om eigen waarnemingen of ondervindingen. Een gissing veronderstelling of conclusie is niet toelaatbaar. Hiervan is sprake als de getuige bijvoorbeeld gaat verklaren over de indruk die hij

heeft gekregen of over wat hij vanzelfsprekend aannam of over wat iemand had moeten begrijpen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat dit soort verklaringen niet kunnen worden aangemerkt als mededelingen van feiten en omstandigheden welke de getuigen zelf hebben waargenomen of ondervonden zodat er geen sprake is van wettig bewijs⁴. Zo ook oordeelt de Hoge Raad dat conclusies absoluut niet toelaatbaar zijn als wettig bewijs⁵. Alleen indien er sprake is van een deskundige op een bepaald gebied dan zijn conclusies af en toe toegestaan.

63. Voorts dient er zeer zeker rekening mee te worden gehouden dat de verklaringen van de meeste getuigen en zeer zeker ook de verklaringen afgelegd door de anonieme getuigen, afgelegd zijn nadat cliënt en alle anderen op 16 november 2011 reeds gedetineerd werden en deze detentie alsook alle details van de zaak reeds breed in de pers werden uitgemeten. De meeste anonieme getuigen werden gehoord in de periode tussen januari en eind maart 2012 en het is dus zelfs zo dat de verklaringen van de meeste getuigen pas werden afgelegd nadat reeds de eerste zitting begin februari 2012 had plaatsgevonden en wederom vele details over de zaak in de media verscheen. Beïnvloeding en besmetting van de verklaringen van de getuigen heeft dan ook zeer zeker plaatsgevonden. Zeker in een samenleving van Sint Maarten die erg klein is en waarbij een ieder over elkaar praat.

64. Met betrekking tot de beoordeling van de betrouwbaarheid van de verklaringen van anonieme getuigen dient bovendien rekening te worden gehouden dat de verdediging op geen enkel moment de bron van wetenschap van deze getuigen heeft kunnen onderzoeken. Geen enkele vraag die betrekking had op de reden van wetenschap van de getuigen werd door de rechter-commissaris toegelaten. De rechten van de verdediging werden hierdoor bovendien geschonden terwijl deze

⁴ HR 19 februari 1957, NJ 1957, 447
HR 18 juni 1968, NJ 1968, 307

⁵ NJ 1959, 345 / HR 17 februari 1987, NJ 1988,120 / HR 11 mei 1971, NJ 1971, 389 / HR 30 januari 1973, NJ 1973, 128.

getuigenverklaringen ook niet als bewijs mogen gelden. Nu van geen van de anonieme getuigen is kunnen worden nagegaan waar zij hun wetenschap vandaan hebben dient nog meer terughoudendheid te worden betracht bij de beoordeling van deze verklaringen nu het dus best kan zijn dat de bron van alle anonieme verklaringen of bijna alle anonieme verklaringen een en dezelfde is geweest.

65. Ook dat had de rechter-commissaris moeten toetsen voorafgaande aan elk verhoor van een anonieme getuige, namelijk of er geen sprake zou kunnen zijn van dubbeltelling. De rechter-commissaris stelt wel zich voorafgaand aan het verhoor zich naar behoren te hebben vergewist van de identiteit van de getuige, maar niet is gebleken uit de processen-verbaal dat de rechter-commissaris heeft getoetst of er sprake zou kunnen zijn van dubbeltelling.
66. Vermijding van zulke dubbeltelling is essentieel voor de bewijsrechtelijke toelaatbaarheid van hetgeen de anoniem gehoorde getuige verklaard. In geval van dubbeltelling kunnen immers bewijsminimaregels worden omzeild en wordt de betrouwbaarheidstoetsing gefrustreerd, omdat discrepanties tussen beide verklaringen niet ter discussie kunnen komen. Dit zijn bezwaren die zwaar wegen, gezien de handicaps waarmee de verdediging bij zulke verklaringen te maken heeft en de bijzondere motiveringsplicht die de wet voorschrijft bij het bewijsgebruik ervan.
67. Over het vermijden van dubbeltelling zwijgt de wet. Wel leest men in de kamerstukken van de Nederlandse wet dat de rechter-commissaris dubbeltelling moet voorkomen, zodat niet ten onrechte de indruk ontstaat dat het om verschillende personen gaat (Kamerstukken II 1992-1993, nr. 6, p. 22). Deze verplichting past in het kader van de identificatie van de getuige, waarover art. 226c lid 1 Sv het volgende voorschrijft: 'Voorafgaand aan het verhoor van een bedreigde getuige stelt de rechter-commissaris zich op de hoogte van diens

identiteit en vermeldt in het proces-verbaal dit te hebben gedaan.' Deze identificatie kan vlak vóór het verhoor gebeuren, maar ook eerder (idem, nr. 3, p. 22). Redelijke uitleg brengt echter mee dat de rechter-commissaris in ieder geval melding maakt te hebben getoetst dat van dubbeltelling geen sprake is.

68. In het onderhavige geval ontbreekt deze vermelding. In de processen-verbaal waarbij de anonieme getuigen zijn verhoord wordt volstaan met vermelding dat de rechter-commissaris zich voor het verhoor naar behoren heeft vergewist van de identiteit van de getuige, Daarnaast heeft de rechter-commissaris tijdens de verhoren van de bedreigde getuige de beantwoording belet cruciale door de verdediging gestelde vragen over de bron van de wetenschap van de getuige.
69. Als het gaat om de vraag of een getuige terecht als bedreigde getuige is aangemerkt, is dat onttrokken aan het oordeel van de zittingsrechter. Deze dient echter wél te waken voor gebreken die in dit kader indruisen tegen het recht op een eerlijk proces als gewaarborgd in onder meer art. 6 EVRM. Dat de zittingsrechter tot toetsing daaraan is gehouden volgt ook uit de wetsgeschiedenis van de bedreigde-getuigenregeling (Kamer-stuk-ken II 1991-1992, 22 438, nr. 3, p. 7).
70. Nu niet kan worden getoetst of sprake is geweest van dubbeltelling kunnen de verklaringen van de anonieme getuigen ook niet meewerken tot het bewijs en dienen zij van het bewijs te worden uitgesloten.
71. Mocht U E.A. hierover een ander oordeel hebben dat komen we bij artikel 385 lid 4 welk artikel bepaald dat de verklaringen van getuige die in overeenstemming met het bepaald in artikel 261 zijn verhoord, alleen dan tot het bewijs mogen worden gebezigd, indien belangrijke steun aan ander gebezigd bewijsmateriaal kan worden ontleend. Ook hieraan wordt in casu niet voldaan. Indien gekeken wordt naar de verklaringen van de anonieme getuigen dan betreffen dit verklaring over wat zijn

van anderen zouden hebben gehoord, zonder dat er een duidelijk en betrouwbaar steunbewijs voorhanden is. Wat door het Openbaar Ministerie wordt aangedragen zijn immers verklaringen van horen zeggen die zouden moeten worden onderbouwd door andere verklaringen van horen horen zeggen en ga zo maar door zonder dat er ook maar een getuige is die uit eigen waarneming kan verklaren dat hij cliënt ook maar op enig moment iets strafbaars heeft zien doen. De verklaringen zijn vaag en speculatief terwijl de meeste getuigenverklaringen van de anonieme getuigen ook nog eens aantoonbaar onjuist zijn.

Shakespeare:

72. Het Openbaar Ministerie gaat er met betrekking tot deze zaak vanuit dat het in ieder geval Carlos is geweest die een van de schutters is geweest die Minguel Arridell om het leven zou hebben gebracht. Het Openbaar Ministerie stelt dat niet is komen vast te staan dat cliënt zelf aanwezig was en er een mogelijkheid bestaat dat er een ander aanwezig was, nu de verklaring van Davis niet door enig ander bewijs wordt ondersteund. Volgens het Openbaar Ministerie zou vaststaan uit diverse getuigenverklaringen dat cliënt bij de moord de opdrachtgever is geweest. Immers zou uit diverse verklaringen niet naar voren zijn gekomen dat Richardson een zelfstandig motief zou hebben gehad om Minguel Arrindell te doden, anders dan dat hij de loopjongen van cliënt was en alles voor hem zou doen. Uit de bewijsmiddelen zou volgen dat het plan afkomstig was van Jones, terwijl hij ook een actieve bijdrage zou hebben gehad in de aansturing van het plan, aldus het Openbaar Ministerie.
73. De verdenking dat cliënt betrokken zou zijn geweest bij dit feit zou gelegen moeten zijn in het volgende:

- De verklaring van bedreigde getuige B

- De verklaring van bedreigde getuige A
- De verklaring van bedreigde getuige D
- De verklaring van bedreigde getuige H
- De verklaring van bedreigde getuige J
- Een aantal andere getuigenverklaringen
- De verklaring van medeverdachte Davis
- De verklaring van medeverdachte Soca
- Zendmast/telefoongegevens

74. Bedreigde getuige B geeft aan dat hij gehoord zou hebben dat Omar gezegd zou hebben dat hij iedereen die ook maar iets met de moord op zijn broer te maken heeft uit de weg zou ruimen. Dit is niet een verklaring betreffende een eigen waarneming van de getuige. De getuige geeft aan gehoord te hebben wat Omar zou hebben gezegd. Het is niet een verklaring van “horen zeggen” maar een verklaring dat hij gehoord heeft wat hij een ander een horen zeggen. Vager kan het niet. Wie de bron is van deze informatie weten we niet. En deze verklaring is derhalve ook volstrekt niet als bewijs te gebruiken.

75. Bedreigde getuige A geeft aan van Donnel te hebben gehoord dat er een vergadering was bij Omar en er iets zou gebeuren. De naam Miguel zou zijn genoemd. Ik begreep hieruit dat Miguel vroeg of laat door Omar en zijn gang zou gaan worden vermoord. Ik heb verschillende mensen, waaronder Soca horen zeggen dat Carlos een van de schutters was die Minguel heeft doodgeschoten. Ook dit betreft een verklaring van een anonieme getuigen die aangeeft wat hij anderen heeft horen zeggen. Weer niet eigen waarnemingen over het gebeurde van de getuige maar verklaring over wat hij anderen heeft horen zeggen. Donnel heeft nimmer deze informatie bevestigd terwijl Soca aangeeft deze informatie op straat te hebben gehoord. Bovendien trekt deze getuige zelf conclusies die nergens door worden onderbouwd. In een zogenaamde vergadering zou een naam worden

genoemd en dan concludeert deze anonieme getuige ohhh ze zullen hem dan wel vermoorden. Duidelijk blijkt dat deze getuige absoluut niet over informatie beschikt die tot enig bewijs kan worden gebezigd.

76. Met betrekking tot de bedreigde getuige D geldt precies hetzelfde. Het is een verklaring over wat de getuige D zou hebben gehoord, terwijl we niet weten waar deze informatie vandaan komt. Hij heeft het over dat “men” al een tijd bezig was om hem te vinden, terwijl dat helemaal niet uit het dossier blijkt wat nu met “men” wordt bedoeld. Dit terwijl de getuige aangeeft dat men hem niet had kunnen vinden en dat hem bij “toeval” zagen lopen met zijn honden. Dit gegeven komt niet overeen met de stelling van het Openbaar Ministerie dat Minguel werd gevolgd door onder andere Soca. Deze verklaring is dus niets zeggend en betreft geen eigen waarneming terwijl ook de bron van de informatie niet bekend is en de informatie ook niet klopt.

77. Anonieme getuige H verklaard over wat hij van cliënt zou hebben horen zeggen. Waar, wanneer en hoe wordt door de getuige niet aangegeven. De getuige verklaart cliënt te hebben horen zeggen dat bij de moord op Minguel een .45 zou zijn gebruikt en dat zijn vriend Minguel had doodgeschoten. Door Omar worden geen namen genoemd, maar de getuige zou zelf tot de conclusie zijn gekomen dat hij het over Carlos had. Weer worden door de getuige eigen conclusies getrokken die nergens op stoelen. Ook zou hij Omar hebben horen zeggen dat “ze” Minguel voorts een poos gevolgd waren, zodat ze wisten waar hij was en er zouden twee redenen voor de moord zijn namelijk omdat Minguel verdovende middelen aan hem schuldig was en ten tweede dat Minguel een man had ingehuurd om zijn broer dood te schieten. Zoals eerder gezegd blijkt niet uit het dossier dat “ze” wie daar dan ook mee worden bedoeld, want dat is niet eens duidelijk, Minguel hebben gevolgd, het was juist een toevallige gebeurtenis dat Minguel thuis kwam, maar daar kom ik zo op terug, maar ten tweede stelt deze getuige dat Minguel

verdovende middelen aan Omar schuldig zou zijn. Dit laatste is ook volstrekt onjuist en wordt door niets in het dossier onderbouwd terwijl het laatste ook conclusies blijken te zijn van de getuige. Nu de getuige geen namen heeft gehoord en zichzelf “denkt” dat met de vriend Carlos wordt bedoeld heeft het gehele betoog over Carlos van geen enkele betekenis is voor deze zaak. Overigens werkte er veel mensen bij de garage van cliënt en was het de gewoonte dat ze daar ook aten.

78. Dan komen we bij bedreigde getuige J. Bedreigde getuige J verklaard dat hij gehoord heeft dat de man van e Cappuccinobar niet wilde betalen voor verdovende middelen, die hij van Omar had. Hij zou meerdere keren bij de Cappuchinobar geweest zijn maar de man van de Cappuchinobar weigerde te betalen, waarna Omar hem zou hebben laten vermoorden. Dit betreft wederom een getuige die iets gehoord zou hebben, waar vandaan is niet bekend, maar bovendien klopt deze informatie niet. Immers had Minguel helemaal geen drugs van Omar. Zo stelt het Openbaar Ministerie zelf in het requisitoir dat het Amador zou zijn geweest die Minguel zou hebben geript van drugs. Het feit dat de zus van Minguel, Sandra, verklaart dat cliënt in juni 2010 samen met Carlos bij de Cappuchinobar zou zijn geweest omdat Minguel iets aan Omar zou moeten geven en dat hij dat ook aan de telefoon zou hebben gezegd is volstrekt ongeloofwaardig. Immers was Minguel in juni 2012 opgesloten in de gevangenis te Curaçao (vanaf 5 mei 2010) in verband met de Snowflake zaak en kunnen gedetineerden niet zomaar gebeld worden. Het lijkt me sterk dat de zus van Minguel, Minguel gewoon op kan bellen in opdracht van Omar. Daarnaast ontkent cliënt ooit bij de Cappuchinobar geweest te zijn om voor Minguel te vragen en bovendien is dit meer dan een jaar voordat Amador overlijdt. Voorts is kan deze verklaring van Sandra, dat cliënt dus samen met Carlos bij de Cappuchonobar geweest zou zijn, ook niet op de waarheid berusten omdat Carlos op dat moment ook gedetineerd was. Carlos kwam pas in februari 2011 weer uit de

gevangenis. Hetgeen deze getuige verklaard is dus aantoonbaar onjuist. Daar komt ook nog bij dat cliënt helemaal niet in verdovende middelen handelt.

79. Dan hebben we nog een aantal verklaringen van onder andere de zus van Minguel (alweer), de ex-vriendin van Minguel, de getuige Franken en de getuige Moelikan-Lake die allen verklaren van anderen te hebben gehoord dat Omar steeds zou hebben gezegd Minguel te willen vermoorden. Zo zou de zus van Miguel, Sandra, die eerst aangeeft niets van de zaken van Minguel af te weten, in een latere verklaring te hebben gehoord van Javier dat Minguel gestressed was omdat Omar steeds zei hem te willen vermoorden. De ex-vriendin stelt dit van Sandra te hebben gehoord, terwijl Franken zegt iets in dezelfde trant van Brian te hebben gehoord, terwijl Brian aangeeft dat dit geruchten waren. Getuige Moelikan-Lake verklaart dat zij van Eric heeft gehoord dat Miguel zou zij doodgeschoten door een man genaamd Carlos en dat het Omar was die Miguel heeft laten vermoorden. Dan noemt zij Brian als de persoon waarvan Eric zou hebben gehoord dat de problemen zouden zijn ontstaan over verdovende middelen. Dezelfde Brian dus die eerder aangeeft dat alles wat hij heeft gezegd op geruchten berust. Angela Bosch verklaart nog van Rafael te hebben gehoord dat Minguel werd bedreigd door Omar Jones en dat het over drugs ging en een maand voor zijn door een bodyguard zou hebben laten overkomen. Rafael geeft aan dit ook weer gehoord te hebben, terwijl uit telefoontaps van Rafael blijkt dat Javier al meer dan 3 maanden op het eiland was en hier gewoon woonde. Dit betreffen allemaal roddels en verklaring van horen zeggen die allemaal weer uitmonden op andere verklaringen van horen zeggen. Aan deze verklaringen kan dus ook geen enkel maar dan ook geen enkel bewijs worden ontleend.

80. Dan komen we bij de verklaring van Davis. En ookal heeft het Openbaar Ministerie de verklaring van Davis niet als bewijs gebezigd jegens cliënt en ookal geeft het

Openbaar Ministerie zelf aan dat er geen enkel bewijs voorhanden is om ervan uit te gaan dat cliënt aanwezig was bij de moord van Minguel zal deze verklaring toch moeten worden besproken omdat deze wel in het dossier zit en bovendien ook wel in het requisitoir wordt genoemd. Davis verklaart immers dat Omar aan hem zou hebben verteld dat Eric een afspraak met Minguel had geregeld om Minguel dood te maken. Hij zou samen met Carlos naar de plek zijn gegaan en Carlos zou uit de auto zijn gestapt en op Minguel hebben geschoten. Toen hij Minguel zag schoot Carlos gelijk. De verklaring van Davis is echter volstrekt onjuist. De verklaring van Davis wordt door niets bevestigd terwijl de gang van zaken zoals Davis dit omschrijft ook niet klopt met de werkelijke gang van zaken zoals door getuigen van dit strafbare feit werd verklaard. Immers zijn door getuigen twee schutters gezien die allebei in actie waren en is er dus geen sprake van alleen een persoon die uitstapte terwijl de andere persoon in de auto bleef zitten. Bovendien wordt door Davis geen enkel ander detail gegeven waaruit zou blijken dat de informatie die hij zou hebben gehoord ook inderdaad daderinformatie is of van een persoon afkomstig is die dicht bij de zaak betrokken is. Dat Minguel in het water lag was op dezelfde dag na het incident alom bekend. Dit terwijl Davis stelt dat Eric zou hebben geholpen bij de moord van Minguel, dit terwijl het juist Eric zou zijn geweest die Omax Bye zou hebben geholpen van het eiland te komen en het dus Eric zou zijn geweest die betrokken was bij de moord op Amador. De verklaring van Davis is derhalve ook in strijd met de waarheid en kan niet meewerken als het bewijs. Later zal overigens nog dieper in de verklaringen van Davis alias "Ratti" worden gedoken en zal worden aangetoond dat al zijn verklaringen volstrekt, maar dan ook volstrekt onbetrouwbaar zijn.

81. Soca verklaart dat op straat wordt verteld dat Carlos de shooter is van Miguel en Sheldon en verder dat kennelijk is gebeurd in opdracht van Omar. Daar hebben we dus niets aan. Een sms-bericht dat vervolgens op 1 mei is verstuurd kan voorts ook

echt op geen enkele manier meewerken tot een feit dat 24 dagen later plaatsvond. Het feit dat cliënt om 9:35 en 10:51 telefonisch contact zou hebben gehad met Morgan en hierna nog met Carlos terwijl dat meer dan een uur voor de moord van Minguel is kan geen enkele conclusie rechtvaardigen dat cliënt Morgan en Carlos aan het sturen was. Dat zijn conclusies, gissingen en veronderstellingen. Hier komt nog bij dat de plaats waar Carlos zich naar verplaatste van Cay Hill naar Union Farm geheel niet in de buurt is van Colebay waar Minguel werd vermoord. Cliënt ontkent die dag overigens telefonisch contact met Carlos te hebben gehad.

82. Van belang is nog dat op het moment dat de auto waarvan het Openbaar Ministerie stelt dat die gebruikt zou zijn bij de moord op 1 mei 2011 werd gestolen aan de Franse kant. Cliënt was op dat moment gedetineerd in verband met de Tan Tan zaak. Hier heeft cliënt dan ook niets mee te maken.
83. Over de verklaring van Panthophlet en het aanvullend proces-verbaal met betrekking tot de vader van Pantophlet kan nog opgemerkt worden dat 18 mei 2011 niet op een donderdag viel, maar op een woensdag.
84. Over de verklaring van Morgan waarin hij op 3 juni aangeeft twee weken geleden iets te hebben gedaan in de zin van "bursting peoples head and all kind of crazyness", dient opgemerkt te worden dat Minguel op de 25^e mei werd doodgeschoten en twee weken voor 3 juni is 20 mei 2011. Dit gesprek kan dan ook geen enkele relatie hebben tot de moord van Minguel, terwijl dit ook niets zegt over cliënt.
85. Al met al zien we dat is deze zaak op geen enkele manier enig wettig bewijsmiddel voorhanden is welke tot een veroordeling van cliënt zou kunnen leiden. Nu wettig en overtuigend bewijs ontbreekt, dient cliënt te worden vrijgesproken van het

tenlastegelegd. Hierbij dient overigens ook nog het volgende in aanmerking te worden genomen.

86. **Alternatieve scenario's:** Dat echter de zaken zijn geschiedt zoals het Openbaar Ministerie ons wil doen laten geloven staat op geen enkele manier vast. Meerdere scenario's en meerdere mogelijkheden kunnen zich voor hebben gedaan. Ten eerste staat immers niet eens vast dat Carlos daadwerkelijk de schutter is geweest. De enige aanwijzing dat Carlos ook maar iets met de moord te maken zou hebben zou zijn gelegen in het feit dat zijn DNA in de auto zou zijn aangetroffen die werd gezien vlak na de moord op Arrindell. Ten eerste staat niet eens met duidelijkheid vast dat de aangetroffen Tracker de daders van de schietpartij hebben vervoerd, maar bovendien hoeft het feit dat er DNA werd aangetroffen van Carlos niet te betekenen dat Carlos ook daadwerkelijk de schutter is geweest. Niemand heeft hem immers herkend als zijnde de schutter. Er is geen enkele getuige die zegt dat hij Carlos op het plaatsdelict heeft gezien. Daar komt nog bij dat er getuigen zijn die aangeven Carlos al reeds een week voor de moord in een blauwe auto te hebben zien rijden, dit terwijl de auto reeds op 1 mei 2011 werd gestolen. Het feit dat Carlos ooit in de auto heeft gereden levert nog niet het bewijs op dat hij daadwerkelijk Miguel Arrindell zou hebben vermoord. Met betrekking tot de berichten die Carlos op zijn facebook plaatste hebben deze absoluut niets te maken met de moorden. De berichten die cliënten op zijn facebook "postte" zijn lyrics (woorden en zinnen) van liedjes van bepaalde rappers waar Carlos fan van is. Indien de woorden van deze liederen worden bekeken komen deze precies overeen met hetgeen Carlos schrijft. Dat Carlos derhalve betrokken zou zijn staat geenszins vast.

87. Uit het dossier komt bovendien ook duidelijk naar voren dat er andere personen kunnen zijn geweest die Miguel Arrindell hebben willen vermoorden. Zo blijkt

dat Minguel betrokken was bij grote drugszaken en hij net vrij was gekomen van een zaak waarbij een hoeveelheid van 170 kilo cocaïne door de politie in beslag was genomen. Minguel was dit geld schuldig aan Colombianen hetgeen ook wordt bevestigd door de vriendin van Minguel genaamd Angela Bosch die aangeeft dat Minguel miljoenen schuldig was aan Colombianen. Hier komt nog bij dat Minguel op de voormiddag van de voortzetting van de behandeling van zijn zaak werd vermoord. Minguel werd vermoord op 25 mei 2011, terwijl zijn zaak zou voortzetten ter terechtzitting op 26 mei 2011. Ook alle media van Sint Maarten zelf brachten de moord van Minguel direct in relatie tot de Snowflake zaak (vide producties). Minguel was al sinds november 2012 vrij maar had blijkbaar de Colombianen tot op dat moment nog steeds niet betaald. Dit is een duidelijk motief om iemand te vermoorden en zelfs iemand in te huren voor het plegen van de moord. Nu we niet weten wie nu uiteindelijk de daadwerkelijke schutter is geweest kunnen we ook niet met zekerheid uitsluiten dat dit niet de reden is geweest voor de moord op zowel Minguel als zijn broer die ook in de Snowflake zaak verwikkeld was.

88. Een volgend aspect wat absoluut niet uitgesloten mag worden is de bedenkelijke rol van Brian Christina in deze gehele zaak. Immers wordt op ongeveer dezelfde momenten dat de blauwe auto op de videobeelden wordt gezien ook de wagen van Brian Christina gezien en wel op verschillende momenten. Blijkbaar is hij telkens in de buurt aan het rondrijden. Frappant is dat direct na de moord op Minguel een vreemde man naar Angela Bosch toekomt rennen en haar de telefoon vraagt om de broer van Minguel op te bellen. Uiteindelijk blijkt uit de telefoon gegevens dat niet de broer van Minguel (Rodolfo) wordt gebeld, maar Brian Christina. Opmerkelijk is dat Brian Christina ook direct ter plaatse is om Angela te troosten en omhelzen en naar de poli te brengen. Van groot belang hierbij is de verklaring van de zus van Minguel die aangeeft dat de relatie tussen Brian en Minguel de laatste tijd niet goed

meer was omdat Brian er een relatie met Angela op nahield! Dat Brian Christina een bedrieglijk persoon is is reeds gebleken uit het dossier. Brian Christina was de beste maatjes met Amador (vide producties) maar blijkt op een sluwe wijze te zijn betrokken bij zijn dood. Dit terwijl overigens wordt aangegeven dat Amador bricks zou hebben gestolen van Minguel, maar in werkelijkheid blijkt het zo te zijn geweest dat Minguel Amador schuldig was en dat daarom de drugs werden afgenomen, als vergelding voor de schuld van Minguel aan Amador. Enige geldige reden voor Minguel of Brian om Amador te vermoorden kan dan ook niet hebben bestaan. Het bedrieglijke karakter van Brian zien we niet alleen bij de moord op Amador, maar bovendien uit het feit dat hij zelf Minguel bedriegt middels het er op nahouden van een liefdesrelatie met Angie. Dit overigens terwijl Minguel zelfs een bodyguard had ingehuurd zodat hij nimmer alleen was. Blijkbaar had zich die dag een ruzie met Angie voorgedaan over de honden dat ze het hele huis vervuilde. Alleen daarom is Minguel naar huis gekomen, want hij was bezig aan het werken, en alleen daarom is hij alleen de honden uit gaan laten terwijl zijn bodyguard doorging met de werkzaamheden die Minguel zelf had moeten doen. Het was dus bovendien een volstrekt onverwacht gebeurden dat Minguel naar huis zou komen, waar alleen Angie vanaf wist. Brian Christina had dus direct een motief om Minguel te willen vermoorden en het kan dus ook zeerzeker zo zijn geweest dat Brian degene is geweest die Minguel heeft vermoord of hiertoe opdracht heeft gegeven.

89. Indien er alternatieve scenario's mogelijk zijn kan dit nimmer lijden tot een veroordeling van cliënt. Zeker niet nu er met betrekking tot cliënt absoluut geen wettig of overtuigend bewijs bestaat.

Rembrandt:

90. Als volgende feit wordt cliënt ten laste gelegd dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan het medeplegen van de moord op de broer van Miguel Arridell, de heer Rodolfo Arridell. Volgens het Openbaar Ministerie zou vast staan dat cliënt initiator/opdrachtgever is geweest, uit pure wraak. Alleen cliënt zou belang hebben bij de dood van Rodolfo. Niet zou alweer vast zijn komen te staan dat cliënt zelf aanwezig zou zijn geweest bij de moordaanslag. De verklaring van Davis zou ook in deze zaak niet worden ondersteund door enig bewijs terwijl cliënt niet is herkend en dat zou dus de mogelijkheid open hebben gelaten dat iemand ander bij de moordaanslag aanwezig was.

91. De verdenking dat cliënt betrokken zou zijn geweest bij dit feit zou gelegen moeten zijn in het volgende:

- De verklaring van bedreigde getuige A
- De verklaring van bedreigde getuige B
- De verklaring van bedreigde getuige H
- De verklaring van bedreigde getuige I
- Een aantal andere getuigenverklaringen
- De verklaring van medeverdachte Davis

92. Bedreigde getuige A geeft aan van Donnel en Soca te hebben gehoord dat zij Omar zouden hebben horen zeggen dat hij had besloten iedereen die maar iets te maken had met de moord op zijn broer door hem vermoord zou worden. Dat is ook de reden waarom Rodolfo is vermoord en op straat zou deze getuige nog gehoord hebben dat ook Carlos Rodolfo zou hebben doodgeschoten. Ook dit betreft een verklaring van een anonieme getuigen die aangeeft wat hij anderen heeft horen zeggen. Weer niet eigen waarnemingen over het gebeurde van de getuige maar verklaring over wat hij anderen heeft horen zeggen. Donnel heeft nimmer deze informatie bevestigd terwijl Soca aangeeft deze informatie op straat te hebben

gehoord. Bovendien is hetgeen deze getuige aangeeft “dat iedereen die maar iets temaken heeft gehad met de moord” veel te algemeen. Op geen enkele manier blijkt hieruit dat zou zijn gezegd dat Rodolfo moet worden vermoord en voorts is op geen enkele manier komen vast te staan dat Rodolfo iets te maken had met de moord op Amador. Alweer trekt deze getuige zelf conclusies die onder de term “iedereen” ook Rodolfo te plaatsen terwijl geen enkele aanleiding toe bestaat. Duidelijk blijkt dat deze getuige absoluut niet over informatie beschikt die tot enig bewijs kan worden gebezigd.

93. Bedreigde getuige B geeft aan dat hij gehoord zou hebben dat Omar gezegd zou hebben dat hij iedereen die ook maar iets met de moord op zijn broer te maken heeft uit de weg zou ruimen. Dit is niet een verklaring betreffende een eigen waarneming van de getuige. De getuige geeft aan gehoord te hebben wat Omar zou hebben gezegd. Het is niet een verklaring van “horen zeggen” maar een verklaring dat hij gehoord heeft wat hij een ander een horen zeggen. Vager kan het niet. Wie de bron is van deze informatie weten we niet. En deze verklaring is derhalve ook volstrekt niet als bewijs te gebruiken voor de moord op Rodolfo.

94. Anonieme getuige H verklaard over wat hij van cliënt zou hebben horen zeggen. Waar, wanneer en hoe wordt door de getuige niet aangegeven. De getuige verklaart cliënt te hebben horen zeggen dat hij en anderen hem gevolgd waren naar zijn huis en toen hij uit zijn auto stapte werd neergeschoten. Omar zei wel dat de reden dat de broer van Minguel was doodgeschoten was dat dat hij twee Spaanstalige mannen uit Sto. Domingo had laten komen om hem dood te schieten. Dat Rodolfo van plan van Omar dood te schieten en/of twee mannen had meegebracht om Omar dood te laten schieten blijkt op geen enkele manier uit het dossier. Het feit dat Rodolfo volgens zeggen een vriend zou hebben meegenomen die bij zijn vader logeerde steunt deze verklaring op geen enkele manier. De anonieme getuige heeft

het immers over 2 personen die Omar moesten vermoorden en niet 1 vriend. Voorts is de verklaring van deze anonieme getuige in strijd met de verklaring van de vriendin van Rodolfo getuige Moren Pena. Zij geeft immers in haar verklaring bij de politie op 7 juli 2011 aan dat zij op de weg naar huis geen auto achter hen zag zien rijden, dit terwijl de straat van Rodolfo ook nog een richting verkeer is. De verklaring van deze getuige dat Rodolfo zou zijn gevolgd is dus in strijd met de waarheid.

95. De verklaring van bedreigde getuige I en de verklaringen van de andere getuigen zoals getuige Asebedo Paredes, Morena Pena, hebben allen betrekking op Carlos maar ook daar valt van alles over te zeggen. Immer is gebleken uit de getuigenverhoren bij de rechter-commissaris dat de herkenning van de anonieme getuige geen stand heeft kunnen houden. Dit is nogal logisch immers was het midden in de nacht en had de auto getinte glazen. Niet eens staat derhalve enige betrokkenheid van Carlos vast.
96. De verklaring van de zus van Rodolfo, Sandra, waarin zij verklaart over hetgeen zij drie weken voor de moord van Minguel van Minguel zou hebben gehoord die weer van Brian zou hebben gehoord dat Omar zijn gehele familie zou vermoorden is weer in strijd met de waarheid, net zoals we hebben gemerkt dat haar eerdere verklaringen ookal niet klopten. Immers was cliënt drie weken voor de dood van Minguel in de gevangenis. Cliënt is gedetineerd geweest vanaf 26 april tot en met 19 mei 2011 en derhalve kan cliënt gedurende deze periode en dus zeker niet 3 weken voor de moord van Minguel ook maar iets aan Brian hebben gezegd terwijl cliënt niet eens met Brian praat. Deze verklaringen wordt bovendien door niets en niemand bevestigd en hetzelfde geldt voor de stelling van Sandra dat Rodolfo een sms bericht op zijn telefoon zijn hebben ontvangen van Omar. Dat wordt niet ondersteund door enige telefonische gegevens.

97. Als laatste hebben we dan nog de verklaring van Davis. Davis verklaart dat Omar hem vertelde dat hij had gedaan wat hij moest doen. Omar zou verder ook nog gezegd hebben dat hij het samen met Carlos geregeld had. Wat Omar gedaan zou hebben of wat hij samen met Carlos zou hebben geregeld blijkt niet uit zijn verklaring. Waar deze verklaring van Davis dan ook betrekking op zou kunnen hebben blijkt nergens uit. Al eerder is aangegeven dat de verklaringen van Davis volstrekt ongelooftwaardig zijn. Davis verklaart verder dat Davis Omar na de schietpartij opbelde om te vragen of Omar gek was geworden. Verder dat Omar tegen hem zij dat hij niet veel wilde vertellen omdat Ratti niet veel weet en dat het zijn probleem niet was. Ten eerste heeft niet Ratti Omar opgebeld, maar heeft Omar Ratti op dezelfde ochtend direct na de schietpartij gebeld om te vragen of Ratti hem een lift kon geven. Dit tapgesprek is ook te vinden in het dossier. Voorts is het gegeven dat Omar niets zou willen vertellen omdat Ratti niets weet geheel in strijd met Ratti's eerdere verklaringen dat hij de "confident" was van Omar en Omar alles aan hem opbiechtte.
98. Het feit oveverigens dat de vrouw van Rodolfo niet werd doodgeschoten was is een feit van algemene bekendheid direct na de moord op Rodolfo.
99. De verklaring van Davis over een verkeerscontrole en een vuurwapen heeft en dat daar steunbewijs voor zou bestaan heeft absoluut geen betrekking op de zaak of de moord op Rodolfo en daar blijkt ook helemaal geen betrokkenheid van cliënt of Carlos uit. Daar komt nog bij dat cliënt op geen enkele manier de auto wilde ophalen. Het enge waar cliënt zich zorgen over maakte waren de kosten van de sleepwagen. Immers was het een gehuurde auto en indien een gehuurde auto in beslag wordt genomen kan alleen de eigenaar van het verhuurbedrijf de auto terugkrijgen. Uiteindelijk heeft het verhuurbedrijf gewoon verder alles geregeld en zijn zij de auto gaan ophalen. Geen enkel vuurwapen werd door de politie of wie dan ook in de wagen aangetroffen.

100. Op grond van hetgeen naar voren gebracht kan niet wettig en ook niet overtuigend bewezen worden verklaard dat cliënt ook maar iets te maken heeft met de moord op Rodolfo Arrindell. Cliënt dient hiervan dan ook te worden vrijgesproken.

101. **Alternatief scenario:** Met betrekking tot de mogelijke alternatieve scenario's wordt verwezen naar de zaak Shakespeare. Ook Rodolfo Arrindell was verdachte in de Snowflakezaak. Er waren dus ook zeker anderen die belang hadden bij de moord op Rodolfo terwijl op geen enkele manier is komen vast te staan dat cliënt enig belang zou hebben bij de moord op Rodolfo en voort blijkt ook niet van enige betrokkenheid van Rodolfo bij de moord op Amador.

Cat:

102. Met betrekking tot deze zaak stelt het Openbaar Ministerie wederom dat cliënt zich aan medeplegen van de moord op Eric Lake en Kevin Gumbs schuldig zou hebben gemaakt. Weer zou niet bewezen kunnen worden dat cliënt zelf bij de schietpartij betrokken zou zijn geweest, maar weer zou wettig en overtuigend zijn vastgesteld dat cliënt de opdrachtgever tot de moorden zou zijn geweest en tevens een actieve bijdrage heeft gehad in de voorbereidingen.

103. Het Openbaar Ministerie geeft vervolgens aan dat uit de diverse getuigenverklaringen niet goed te destilleren valt hoeveel daders er waren. In elk geval ten minste twee schutters terwijl het erop zou lijken dat er totaal minstens drie of vier daders betrokken waren bij de dubbele liquidatie. Aangegeven wordt vervolgens dat de auto die zou zijn gebruikt voor bij de schietpartij een witte Nissan Almera zou zijn geweest.

104. Volgens het Openbaar Ministerie zou de betrokkenheid van cliënt moeten blijken uit het volgende:

- De bedreigde getuige H
- De bedreigde getuige A
- De verklaring van de echtgenote van Eric Lake
- Verklaringen van Wilson, Morgan, Macklan
- De verklaringen van de verdachte Davis
- De verklaringen van Elisha Antoine

105. Bedreigde getuige H zou hebben aangegeven dat hij in de periode voorafgaande aan deze moord Doniel, Omar, Carlos en Ratty in een witte Nissan Almera zou hebben zien rondrijden. Na de moorden bij CAT zou hij Omar hebben horen zeggen dat de vluchtauto na de schietpartij bij CAT was gedumpt. Waar, wanneer en hoe wordt niet door de getuige aangegeven.

106. Door het Openbaar Ministerie wordt ook in deze zaak weer de verklaring van bedreigde getuige A aangehaald waarin wordt aangegeven dat hij van Donnel en Soca zou hebben gehoord dat zij Omar zouden hebben horen zeggen dat hij had besloten iedereen die maar iets te maken had met de moord op zijn broer door hem vermoord zou worden. Verwezen wordt naar hetgeen reeds eerder over deze verklaring naar voren is gebracht. Dit betreft immers een verklaring van een anonieme getuigen die aangeeft wat hij anderen heeft horen zeggen. Weer niet eigen waarnemingen over het gebeurde van de getuige maar verklaring over wat hij anderen heeft horen zeggen. Donnel heeft nimmer deze informatie bevestigd terwijl Soca aangeeft deze informatie op straat te hebben gehoord. Bovendien is hetgeen deze getuige aangeeft “dat iedereen die maar iets temaken heeft gehad met de moord” veel te algemeen. Op geen enkele manier blijkt hieruit dat zou zijn

gezegd dat Eric Lake en Kevin Gumbs hier ook mede werden bedoeld. Deze verklaring heeft derhalve geen enkele waarde voor deze zaak.

107. Volgens deze zelfde anonieme getuige A zouden overigens Carlos, Ratty en Kevin de schutters zijn geweest die Eric en Kevin zouden hebben doodgeschoten omdat Omar "het gevoel" zou hebben gehad dat Eric iets voor hem aan het plannen was en dus wraak wilde nemen. Van verschillende mensen zou hij verder hebben gehoord dat Kevin en Carlos de schoten loste en dat Ratty de mensen onder schot hield. De bedreigde getuige A zou hebben aangegeven dit te hebben gehoord van de eigenaresse van de nagelsalon die familielid zou zijn van een van de daders. Naar aanleiding hiervan werd getuige Brooks, eigenaresse van de nagelsalon en familie van Kevin Mentura geeft aan dat er alleen twee daders waren. Dit is in strijd met hetgeen de anonieme getuige heeft verklaard terwijl is vast komen te staan dat Kevin Mentura, die op dat moment een elektronische band droeg, niet bij deze moorden betrokken is geweest en zelf niet langer dan een dag gedetineerd is gebleven. De verklaring van deze anonieme getuige A is dan ook geheel in strijd met de waarheid.

108. De echtgenote van Eric Lake geeft aan dat hij op de morgen dat hij werd vermoord tegen haar zou hebben gezegd dat "Omar call a hit on me" en hierdoor begreep zij dat hij bedoelde dat Omar hem zou laten vermoorden. Deze verklaring kan verder niet worden geverifieerd en is bovendien in strijd maar haar eerste afgelegde verklaring bij de politie. Op 18 augustus 2011 verklaart zij immers dat Eric haar op 17 augustus 2011 dat mensen over hem praatte, Moeslikan zou aan hem hebben gezegd dat ze van niets wilde weten. Vervolgens ging zij naar haar werk. Omstreeks 10:00 uur hadden zij nog een kort gesprek terwijl zij rond 11uur hoorde dat hij was doodgeschoten. en voorts zijn de gesprekken van Wilson met Morgan alsmede Macklan van generlei waarde en rechtvaardigen absoluut niet de conclusie dat cliënt Eric Lake in de gaten zou hebben gehouden.

109. Dan komen we bij de verklaring van Davis. Davis verklaard dat Omar hem vertelde dat hij was getipt door iemand die door Eric Lake was benaderd om Omar dood te maken. Omar vertelde dat hij met de man een afspraak ging maken om zodoende Eric op te wachten. Omar zou hem toen hebben verteld samen met Carlos te zijn gegaan, dat toen zij beide uitstapten Eric wegrende en Omar Eric in de rug schoot. Carlos zou daarna nog op Eric hebben geschoten. Omar zou hem ook verteld hebben dat toen zij wegliepen zij een andere man in de auto zagen zitten en toen schoot Omar hem maar door het hoofd omdat hij bang was dat hij herkend zou worden. Van belang hierbij is dus dat deze verklaring op geen enkele manier aansluit bij de verklaringen van anonieme getuige A die aangeeft dat Carlos, Ratty en Kevin de schutters waren van Eric en Kevin en dus niet Omar en Carlos. Bovendien klopt deze verklaring niet met onder andere de verklaring van Antonio Tineo die aangeeft dat er vier gemaskerde mannen waren en bovendien komen de deze verklaringen over de gang van zaken niet met elkaar overeen. Gumbs zou immers onder andere door 3 gewapende mannen onder schot worden gehouden. Ook getuige Nadal geeft aan dat er ten minste drie personen bij de schietpartij betrokken waren.

110. In deze zaak geeft het Openbaar Ministerie zelf 3 verschillende motieven waarom de moorden zouden zijn gepleegd en weet het Openbaar Ministerie zelf dus niet goed wat nu precies de beweegredenen zouden zijn achter de moorden. Een reden zou zijn omdat Omax Bye met een van de noten van Eric zou zijn gevlucht, een andere reden zou kunnen zijn dat Omar zou zin getipt dat Eric hem wilde vermoorden, een andere reden zou zijn dat Kevin Gumbs drugs zou hebben gestolen van Omar omdat Omar een auto zou hebben gekocht en alleen de helft zou hebben betaald terwijl er ook sprake zou zijn geweest van een ripdeal. Een ander motief zou zijn omdat Minguel in business zou zijn geweest met Eric en ook

Eric betrokken was bij de beslissing om Amador te vermoorden. Alle bovenstaande mogelijke redenen worden echter door geen enkel steunbewijs bevestigd. Nergens blijkt uit dat een van deze vele redenen daadwerkelijk de reden van de moord op Eric Lake en Kevin Gumbs zou zijn geweest.

111. **Alternatieve scenario's:** Echter zijn nog meer alternatieve scenario's te construeren uit het dossier. Uit het dossier blijkt immers dat Nuto Wawoe ook een geronde reden had om Eric te willen vermoorden.
112. Voorts blijkt uit het dossier dat Eric dagen voor zijn dood naar Tortola was gereisd met een groot geldbedrag. Er is een getuige die aangeeft dat de schutters van Tortola afkomstig waren.
113. Een ander alternatief was dat Ratti de moord op Eric heeft beraamd omdat het Ratti was die altijd problemen had met Eric.
114. Van belang is voorts dat getuige Nadal aangeeft dat de tweede schutter speciaal naar Gumbs toeliep op hem schoot, hierna een witte plasticzak uit de auto nam, weer schoot en weg liep. Blijkbaar was men op zoek naar iets specifiek, namelijk de witte tas met inhoud. Ook dit kan een mogelijke reden zijn voor de dood van niet alleen Lake, maar vooral ook Gumbs.
115. Zeer opmerkelijk is dat in casu door het Openbaar Ministerie vrijspraak is gevorderd voor Ratti. Een Anonieme getuige geeft aan dat Ratti een van de schutters zou zijn geweest terwijl Ratti zelf leugenachtige verklaringen aflegt over anderen en over zijn eigen betrokkenheid. Zelfs geeft Ratti een vals alibi terwijl hij de politie ook nog meerdere keren op een dwaalspoor brengt en zelfs de politie valselijk leidt naar de getuige Alisha Antoine. Dit terwijl in het huis van Ratti munitie .45 werd aangetroffen en hij ook over de bij hem thuis aangetroffen

vuurwapens leugenachtige verklaringen aflegt. Immers probeert Ratti ook met betrekking tot de bij hem thuis aangetroffen vuurwapens cliënt valselijk te beschuldigen. Dit terwijl andere getuigen aangeven Ratti wel met een van de vuurwapens hebben gezien en er ook gewoon DNA van Ratti op het vuurwapen wordt aangetroffen. Ratti verklaard over handgranaten terwijl gebleken is dat dit ook een leugen betreft. Gedurende deze hele zaak heeft Ratti telkens getracht alle moorden en alle mogelijk te bedenken strafbare feiten op Omar af te schuiven terwijl gebleken is dat Ratti keer op keer gewoon liegt als geen ander. Ratti is gewoon een liegebeest. Dit terwijl in de zaak CAT voor Davis makkelijk tot een bewezenverklaring gekomen zou kunnen worden, maar het Openbaar Ministerie tot onze grote verbazing stelt niet tot een bewezen verklaring te kunnen worden gekomen. Dit betekent dat Ratti mogelijk een deal met het Openbaar Ministerie heeft gesloten, zijn leugenachtige verklaringen tegen een vrijspraak in de zaak CAT.

116. Hetgeen eerder aangegeven brengt met zich mede dat indien niet tot een bewezen verklaring kan worden gekomen voor Ratti, al helemaal niet tot een bewezenverklaring kan worden gekomen voor cliënt of Carlos. Vrijspraak dient dan ook te volgen.

117. **Nadere overwegingen:** Van belang hierbij is ook nog dat Carlos zou hebben gezegd dat alle schietpartijen, alsmede de schietpartij op Amador met een .45 zou zijn geschiedt en dat dit volgens het Openbaar Ministerie zou duiden op dader informatie. Bovendien zou volgens het Openbaar Ministerie bij alle zaken eenzelfde modus operandi zijn gebruikt. Hier is echter geen sprake van. Dat alle schietpartijen alleen met een .45 zouden zijn geschied is gewoon niet waar. Alleen in de zaak van Shakespeare werd één type huls aangetroffen. Maar zo werden in de zaak van Rembrandt hulzen van niet alleen .45 aangetroffen maar ook van het

kaliber .38. In de zaak CAT werden niet alleen hulzen van het kaliber .45 en kaliber .38 aangetroffen, maar ook van het kaliber .222 Remington. In de zaak van Amador Jones werden alleen hulzen van het kaliber 9mm aangetroffen. Waarschijnlijk heeft Carlos dit gezegd naar aanleiding van de “deadlist” die was opgemaakt waarbij werd aangegeven dat een persoon bezig was al deze personen te vermoorden en als hij hiermee klaar zou zijn zou hij zichzelf aan de politie overgeven. Er werd hierover overal op het eiland gepraat. Van belang is ook dat de persoon die samen met Rodolfo was niet werd doodgeschoten, terwijl de persoon die samen met Eric Lake aanwezig was wel werd doodgeschoten. Dit alles ziet ook op een verschillende modus operandi en verschillende redenen zaten achter de moorden.

118. Nu bovendien de feitelijke gang van zaken met betrekking tot de moorden nauwelijks vast te stellen is, er voorts niet eens duidelijkheid bestaat over wie heeft geschoten of niet en er alternatieve scenario’s voor elke zaak mogelijk zijn, brengt ook dit met zich mede dat niet tot een bewezenverklaring van deze feiten kan worden gekomen⁶.

Tan Tan:

119. Met betrekking tot de zaak Tan Tan wordt verwezen naar de pleitnota van mr. Brooks en al hetgeen zij ten behoeve van cliënt naar voren heeft gebracht. Op grond daarvan dient vrijspraak te volgen. Ook verwijs ik naar hetgeen naar voren wordt gebracht in de zaak van Doniel Thomas, voor zover van belang.

Vuurwapenbezit:

120. Aan cliënt wordt voorts nog het voorhanden hebben van verschillende vuurwapens ten laste gelegd. Cliënt heeft in zijn verklaringen aangegeven de

⁶ LJN: BA7689, Gerechtshof Amsterdam

verantwoordelijkheid van de wapens op zich te nemen. Echter heeft hij dit allen gedaan omdat op dat moment zijn vrouw en oma die hem heeft opgevoed gedetineerd waren en hij wilde dat zij zo spoedig mogelijk weer op vrije voeten kwamen.

121. Cliënt heeft later aangegeven dat de wapens die in de slaapkamer van zijn oma werden aangetroffen van zijn overleden opa waren. Cliënt heeft deze wapens nimmer voorhanden gehad omdat hij ook nimmer de macht of de beschikking over de wapens had en hij heeft deze wapens ook op geen enkele manier ooit in zijn handen gehad of gebruikt. Dit wordt bevestigd door het feit dat op deze vuurwapens geen enkel DNA van cliënt is aangetroffen. Bovendien heeft de oma van cliënt verklaard dat zij haar kamer altijd op slot had.
122. Later zijn nog aangetroffen een semi-automatisch geweer en 2 jachtgeweren. Cliënt heeft aangegeven dat deze twee vuurwapens aan zijn overleden broer toebehoorde. Ook over dit vuurwapen heeft cliënt nimmer gebruikt of in handen gehad en ook dit wordt bevestigd door de DNA resultaten.
123. Van belang is dat géén van de vuurwapens die bij cliënt in beslag zijn genomen is gebruikt in een van de zaken.
124. Met betrekking tot de tenlastelegging van de vuurwapens onder feit 5 op de tweede tenlastelegging van Jones dient echter opgemerkt te worden echter dat dit de periode betreft dat cliënt reeds gedetineerd was. Op 16 november 2011 werd cliënt immers gedetineerd en snel naar Aruba afgevoerd. Op geen enkele manier kan derhalve bewezen worden verklaard dat cliënt, gedurende zijn detentie en wel vanaf 16 november 2011 tot en met 9 februari 2012 deze vuurwapens voorhanden zou hebben gehad. Immers bestaan er voor een bewezenverklaring van het voorhanden hebben van een vuurwapen een 3tal voorwaarden. Er moet sprake zijn

van de aanwezigheid van een vuurwapen terwijl de dader beschikking moet hebben over het vuurwapen, er moet een machtsrelatie bestaan tussen de dader en het wapen en er moet een bewustheid zijn bij de dader met betrekking tot de aanwezigheid van het vuurwapen.

125. Niet kan gesteld worden dat gedurende de tijd dat cliënt werd gearresteerd vanaf 16 november 2011 tot met het aantreffen van de vuurwapens waarbij cliënt direct na zijn aanhouding ook nog naar Aruba werd overgeplaatst onder beperkingen en in totale afzondering van de gehele wereld hij, beschikking kon hebben over de betreffende vuurwapens. Ik verzoek U E.A. cliënt dan ook voor dit feit vrij te spreken.

126. Bovendien geldt voor wat betreft de verklaring van Davis dat alle wapens die bij hem thuis werden aangetroffen van cliënt zijn, dat deze verklaring volstrekt ongeloofwaardig is. Reeds eerder is ingegaan op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van Davis. Davis verklaart over dat alle vuurwapen van cliënt zijn en hij zelf nimmer een vuurwapen voorhanden heeft gehad. Echter blijkt dat deze verklaring onjuist is terwijl er verschillende getuigen zijn die bevestigen dat Ratti wel vuurwapens voorhanden had. Enig wettig betrouwbaar bewijs waaruit zou moeten blijken dat de vuurwapens die bij Ratti zijn aangetroffen van cliënt zouden zijn is niet in het dossier te vinden. Ik verzoek U E.A. dan ook cliënt van deze vuurwapens vrij te spreken.

Criminele Organisatie:

127. Cliënt wordt als laatste nog verdacht van het feit dat hij in de periode 10 oktober 2010 tot en met 16 november 2011 deel zou hebben genomen aan een criminele organisatie, in de zin dat hij leiding zou hebben gegeven aan een criminele organisatie.

128. Hier is echter geen sprake van. Ten eerste natuurlijk al omdat cliënt ontkent zich schuldig te hebben gemaakt aan enig strafbaar feit zoals ten laste gelegd, maar bovendien is het ook op geen enkele manier komen vast te staan dat cliënt betrokken zou zijn geweest bij enige verdovende middelen handel of de feiten zoals die in het dossier van de criminele organisatie naar voren komen. Voorts is het zo dat niet iedere groep personen die tezamen misdrijven pleegt kan worden aangemerkt als een criminele organisatie als bedoeld in ons Wetboek van Strafrecht. Naar vaste rechtspraak is hiervan onder meer sprake indien die organisatie het plegen van misdrijven voor ogen heeft, de deelnemers aan die organisatie van dat oogmerk op de hoogte zijn en die organisatie zich kenmerkt door een duurzaam en gestructureerd samenwerkingsverband. Aangenomen moet worden dat daarvan sprake is indien binnen het samenwerkingsverband gemeenschappelijke regels en een gemeenschappelijke doelstelling bestaan, waaraan de in die organisatie participerende personen gebonden zijn, zodanig dat op hen een zekere druk kan worden uitgeoefend zich aan die regels te houden en zich aan die doelstelling te committeren. De organisatie moet een afzonderlijke eenheid vormen waarin de deelnemers in een zekere onderlinge samenwerking participeren. Het samenwerkingsverband moet een zekere bestendigheid en duurzaamheid bezitten en zodoende de gelegenheid krijgen een eigen dynamiek te ontplooien.⁷

129. Ook dit is in casu niet het geval. Nu cliënt heeft aangegeven zich niet te hebben schuldig gemaakt aan een van de vorenstaande behandelde strafbare feiten impliceert dit reeds dat cliënt ook geen enkele deelnemer is aan enige criminele organisatie. Maar bovendien blijkt niet uit het dossier van het bestaan van enige criminele organisatie. Immers zou het moeten gaan om een duurzame

⁷ HR 16 oktober 1990, NJ 1991, 442

samenwerking, een zekere bestendigheid van het samenwerkingsverband is noodzakelijk. Uit het dossier blijkt alleen dat de contacten tussen betreffende personen hebben bestaan maar niet dat deze personen met elkaar stabiele feiten hebben gepleegd of hiertoe een doel hadden. Bovendien valt niet vast te stellen wie nu precies bij de verschillende strafbare feiten betrokken zijn geweest en varieert de samenstelling en modus operandi duidelijk keer op keer. Indien er dus ooit enige samenwerking mocht hebben bestaan, hetgeen uitdrukkelijk wordt ontkend, dan noch kan niet gesproken worden over een criminele organisatie nu niet wordt voldaan aan het vereiste van de duurzaamheid en bestendigheid. Een min of meer toevallig samenwerkingsverband is voorts ook niet voldoende is voor de bewezen verklaring van dit feit. Vrijspraak dient dan ook te volgen.

De Persoon van de verdachte:

130. Door het Openbaar Ministerie wordt de persoon van cliënt op een geheel verkeerde wijze naar voren gebracht. Door het Openbaar Ministerie wordt getracht een beeld te schetsen van cliënt die verbitterd zou zijn over de moord van zijn broer en hierdoor in alle staten zou zijn geraakt terwijl hij zelfs naar aanleiding hiervan in koelen bloede de opdracht zou hebben gegeven tot de moord van Minguel Arrindel, Rodolfo Arrindel, Eric Lake en Kevin Gumbs terwijl cliënt ook op Omax Bye en Fergus zou hebben geschoten. Cliënt wordt afgeschilderd als een zware drugsdealer die zich alleen zou bezig houden met duistere praktijken en leiding zou geven aan een criminele bende.

131. De waarheid is echter helemaal anders. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat cliënt en zijn broer Amador verschilden als twee druppels water. Amador hield van feesten en op de voorgrond zijn terwijl cliënt ervan hield om thuis te zijn en te klussen aan zijn auto's en boten. Terwijl Amador verschillende

malen werd veroordeeld voor strafbare feiten werd cliënt nimmer eerder veroordeeld voor enig drugsdelict of geweldsdelict. Cliënt was anders dan zijn broer, hij deed het goed op school, haalde goede punten, ging daarna jarenlang in Nederland studeren en toen hij terug kwam bemoeide hij zich alleen met zijn oma, moeder, vrouw en kinderen. Amador en cliënt waren zelfs niet op speaking terms met elkaar. Dit omdat Amador een dochter heeft die hij niet onderhield terwijl cliënt en zijn moeder hiervoor moesten zorgen. Cliënt deed derhalve ook op geen enkele manier mee in de zaken van zijn broer Amador en was niet eens op de hoogte waarmee hij bezig was. Hierbij geldt bovendien dat dit niet de eerste broer is die cliënt verliest door geweld. Een aantal jaren geleden werd de jongere broer van cliënt hier op Sint Maarten doodgeschoten en cliënt heeft dit op dezelfde manier verwekt als de dood van Amador, met de gedachte dat een ieder zijn dag heeft om te sterven en daar niets aan te doen valt.

132. Dat cliënt de vorige zitting niet heeft willen verschijnen heeft niets te maken met het feit dat hij niet geïnteresseerd zou zijn. Dit heeft alleen te maken met de manier waarop hij tijdens de vorige terechtzitting ongelijk behandeld werd ten opzichte van medeverdachten en urenlang geheel vastgebonden in de rechtszaal heeft moeten zitten terwijl anderen dat niet hoefden. Cliënt respecteert het gerecht en plaats zichzelf absoluut niet above de law, zoals we in de kranten hierover konden lezen. Cliënt heeft juist the law altijd gerespecteerd reden waarom hij ook nimmer eerder veroordeeld is.

133. Het feit dat cliënt zich heeft beroepen op zijn zwijgrecht heeft hij gedaan op advies van zijn advocaat, maar voorts ook door de manier waarop hij door het Openbaar Ministerie is behandeld, zeker in het begin van zijn detentie. Cliënt werd na 16 november 2011 direct naar Aruba overgeplaatst waar cliënt maanden lang in zijn eentje geheel afgezonderd van onder andere ook Labega, in een cel in een afgekeurd gebouw in KIA dat vroeger werd gebruikt voor mensen met een mentale

stoornis, werd gedetineerd waar de omstandigheden dermate slecht en onhygiënisch waren, dat de kakkerlakken s nachts over cliënt heen liepen en cliënt daar ook dengue heeft opgelopen, waardoor hij erg ziek werd, zonder hiervoor de juiste medische behandeling te hebben gekregen. Doordat cliënt daar gedetineerd was was contact met zijn advocaat voorts vrijwel geheel onmogelijk. Vanaf het begin af aan was het voorts duidelijk dat niemand geïnteresseerd was in het verhaal van cliënt maar dat de verbalisanten alleen hun eigen verhaal wilden horen. Het is alleen onder die omstandigheden dat cliënt gebruik heeft gemaakt van zijn recht om te zwijgen. Niets meer of minder.

134. Ik verzoek U E.A. bij de beoordeling van deze zaak rekening te houden met hetgeen naar voren gebracht.

Tot slot:

135. Het OM ziet kennelijk ook hierboven het hoofd dat het strafrecht is afgestemd op bewijs en derhalve moet het gebeuren vaststaan om tot een veroordeling te kunnen geraken. Er is onvoldoende bewijs voor de stelling dat cliënt betrokken is geweest bij de feiten waarvan hij wordt verdacht.
136. De vraag is of cliënt zich buiten gerede twijfel schuldig heeft gemaakt aan de hem verweten feiten. Hetgeen echter aan het daglicht is gekomen, kan het beste met een Angel-Saksische term worden aangeduid als "*circumstantial evidence*". Dat is voor een veroordeling niet voldoende.

137. In het strafrecht ligt de bewijslast op het OM. Immers, de onschuldpresumptie van artikel 6 lid 2 EVRM brengt mee dat *“when carrying out their duties, the members of a court should not start with the preconceived idea that the accused has committed the offence charged, the burden of proof is on the prosecution, and any doubt should benefit the accused”* (EHRM 6 december 1988. Series A Vol.146, par 77 Barbera, Messenque and Jabardo).
138. Op grond van artikel 381 NaSv wordt de eis gesteld, dat de strafrechter door de inhoud van de bewijsmiddelen *“de overtuiging”* heeft moeten bekomen, dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan. Dit betekent meer concreet, dat de strafrechter de feiten die het strafbare feit constitueren – de rechtsfeiten – slechts dan als grondslag voor zijn beslissing mag hanteren, indien hij/zij na de beoordeling overtuigd is geraakt van de juistheid van die feiten. Dit wordt ook wel omschreven als *“beyond reasonable doubt”* (J.F. Nijboer, Strafrechtelijk bewijsrecht A.A. libri Nijmegen 1997 p.p. 81-86). Fokkens beoogt dat het ten laste gelegde feit niet mag worden aangenomen, indien ook andere conclusies denkbaar en niet onwaarschijnlijk zijn (J.W. Fokkens, Bewijzen in het strafprocesrecht, Tjeenk Willink, Zwolle 1984 p.p. 29-31).
139. Naast de overtuiging als beoordelingsmaatstaf is er een andere maatstaf van bewijswaardering welke wordt omschreven als in *“dubio pro reo”* (J.F. Fokkens p. 23 en J.F. Nijboer p.p. 26, 86 en 203). Dit betekent dat bij twijfel omtrent de juistheid van de feiten die het strafbare feit constitueren, door de strafrechter in het voordeel van de verdachte dient te worden geoordeeld. Deze beoordelingsmaatstaf is eveneens gebaseerd op de onschuldpresumptie in artikel 6 lid 2 EVRM (zie EHRM in eerder genoemde Barbera).

140. Uit het hierboven staande laat zich dan ook alleen die conclusie distilleren. Gelet op het uitgangspunt dat in strafzaken heeft te gelden dat de verdachte niet genoopt wordt zijn onschuld te bewijzen (dit vloeit weer voort uit de onschuldpresumtie) ligt het voor de hand de bewijslast eenzijdig aan de zijde van de vervolgende overheid te alloceren. Daarin is het OM reeds bij een oppervlakkige bestudering van de aan de tenlastegelegde feiten ten grondslag gelegde dossier, zeker niet in geslaagd. Geen rechtsstaat kan zich permitteren dat onschuldigen worden bestraft⁸. Reden waarom ook alleen vrijspraak dient te volgen. Ik verzoek U E.A. dan ook cliënt vrij te spreken van het ten laste gelegde feit.

Conclusie:

141. Het is op bovengenoemde gronden dat ik U E.A. verzoek:
- De dagvaarding van cliënt nietig te verklaren
 - Het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk te verklaren in de vervolging van cliënt
 - Cliënt vrij te spreken van de tenlastegelegde feiten

⁸ LJN: BA7689, Gerechtshof Amsterdam , 23-002260-05